

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1To/5/2020
Identifikačné číslo spisu: 9520100011
Dátum vydania rozhodnutia: 06.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:9520100011.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Emila Klemaniča a JUDr. Martina Bargela na verejnom zasadnutí konanom 20. apríla 2022 v Bratislave v trestnej veci proti obžalovanému JUDr. C. D. pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona prejednal odvolanie obžalovaného JUDr. C. D. podané proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. PK-1T/2/2020, zo 16. júla 2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušuje rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. PK-1T2/2020, zo 16. júla 2020.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku

obžalovaného JUDr. C. D., nar. XX. júla XXXX v U., trvale bytom
W. XXX, R. T. D.,
u z n á v a z a v i n n é h o, ž e

JUDr. C. D. 6. marca 2018 v čase od 10:17 hod. do 10:30:30 hod. v kancelárii č. 609, na 6. poschodí, v budove Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom, prisľúbil JUDr. C. I. vybaviť zamestnanie v advokátskej kancelárii pre jeho dcéru, ako aj inú výhodu v inej, presne neustálenej forme, za to, že JUDr. C. I., ako vedúci oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam katastrálneho odboru Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom, ktorého odborný názor je rešpektovaný, osloví D. D., starostu obce W., aby v zmysle § 6 ods. 7 písm. b) ods. 1 zákona č. 140/2014 Z. z. o nadobúdaní vlastníctva poľnohospodárskeho pozemku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom do 10. februára 2019, vydal potvrdenie o existencii vzťahu blízkej osoby medzi predávajúcim a kupujúcim, a následne 7. marca 2018 v čase od 08:06:30 hod. do 08:28:25 hod. v uvedenej kancelárii odovzdal JUDr. C. I. finančnú hotovosť v presne nezistenej výške za to, že oslovil D. D., starostu obce W., ktorý predmetné potvrdenie vydal,

t e d a

- priamo inému sľúbil úplatok za to, že bude svojim vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 333 a následne priamo tejto osobe poskytol úplatok za to, že tak už urobila,

t ý m s p á c h a l

- prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020.

Z a t o m u u k l a d á:

Podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. j) Trestného zákona a § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výške 700 (sedemsto) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 21 (dvadsaťjeden) dní.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku rozhodol rozsudkom, sp. zn. PK-1T/2/2020, zo 16. júla 2020 (č. 1. 293 a nasl., súdny zväzok) tak, že obžalovaného JUDr. C. D. uznal za vinného zo spáchania prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že

JUDr. C. D. 6. marca 2018 v čase od 10:17 hod. do 10:30:30 hod. v kancelárii č. 609, na 6. poschodí, v budove Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom, prisľúbil JUDr. C. I. vybaviť zamestnanie v advokátskej kancelárii pre jeho dcéru, ako aj inú výhodu v inej, presne neustálenej forme, za to, že JUDr. C. I., ako vedúci oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam katastrálneho odboru Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom, ktorého odborný názor je rešpektovaný, osloví D. D., starostu obce W., aby v zmysle § 6 ods. 7 písm. b) ods. 1 zákona č. 140/2014 Z. z. o nadobúdaní vlastníctva poľnohospodárskeho pozemku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom do 10. februára 2019, vydal potvrdenie o existencii vzťahu blízkej osoby medzi predávajúcim a kupujúcim, a následne 7. marca 2018 v čase od 08:06:30 hod. do 08:28:25 hod. v uvedenej kancelárii odovzdal JUDr. C. I. finančnú hotovosť v presne nezistenej výške za to, že oslovil D. D., starostu obce W., ktorý predmetné potvrdenie vydal.

Za to Špecializovaný trestný súd obžalovanému uložil podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, s poukazom na § 36 písm. j) Trestného zákona a podľa § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výške 700,00 (sedem sto) Eur s tým, že podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Špecializovaný trestný súd odôvodnil dotknutý rozsudok v podstate nasledovne:

„ ... súd obhajobe obžalovaného neuveril. Jeho obhajobu považoval za nepresvedčivú a účelovú. Súd obhajobu obžalovaného o priebehu oboch návštev u JUDr. I. mohol konfrontovať s obrazovo-zvukovým záznamom, na ktorom bola zachytená celá komunikácia. Dôkaznú situáciu žiadnym spôsobom neoslaboval ani fakt, že JUDr. I. využil svoje právo a odmietol k veci vypovedať. Ako totiž vyplynulo z pripojeného trestného spisu vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. PK-1T/19/2019, bol dňa 21. októbra 2019 odsúdený za tri skutky, z ktorých jeden sa týkal práve konania súvisiaceho s obžalovaným JUDr. C. D.. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť v spojitosti s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4To/12/2019, zo dňa 26. mája 2020. Z uvedeného obrazovo-zvukového záznamu bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že obžalovaný pri návšteve JUDr. I., tohto požiadal o telefonát starostovi, pripustil, že sa jedná o niečo neštandardné, načo aj JUDr. I. skonštatoval, že tak môže urobiť v rámci nejakých dobrých vzťahov, ale sú to neštandardné služby. Nato obžalovaný reagoval tým spôsobom, že to berie ako láskavosť, vie, čo sa patrí a bude na neho pamätať. Na požiadavku JUDr. I., či sa bude môcť v budúcnosti obrátiť ohľadne zamestnania pre svoju dcéru, obžalovaný prisvedčil, že určite áno. Dokonca JUDr. I. naznačil, že keby sa jeho dcéra zamestnala u nich v kancelárii, bude už

mať kam odporučiť ostatné veci. Pri opätovnej návšteve nasledujúceho dňa, ktorá bola veľmi krátka, obžalovaný v čase 08:06:53 hod. položil na stôl obálku formátu A6. Na konci obrazovo-zvukového záznamu túto obálku JUDr. I. zobral, pozrel do nej a odložil si ju do svojej tašky. Keď obžalovaný na hlavnom pojednávaní argumentoval, že pri opätovnej návšteve doniesol vo formáte A4 vytlačенú príslušnú časť katastrálneho bulletinu, túto obhajobu súd považoval za jednoznačne vyvrátenú samotným obrazovo-zvukovým záznamom".

„K výpovedi svedka D. D. súd uvádza, že tejto jednoznačne uveril, považoval ju za spontánnu a úprimnú. Z jeho výpovede bolo zrejmé, že nebol zorientovaný v danej právnej problematike a zjavne ani pri výsluchu na hlavnom pojednávaní nepochopil zmysel a dôsledky kompetencie starostu obce, ktorý má deklarovať blízky vzťah osôb, ktoré sú mu osobne známe. Z jeho výpovede vyplynulo, že dané potvrdenie vystavil len na základe telefonickej intervencie JUDr. I. z podnetu obžalovaného JUDr. D.. Z hľadiska právnej kvalifikácie konania obžalovaného je irelevantné, či potvrdenie zodpovedalo reálnemu stavu, hoci z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že svedok v pozícii starostu potvrdzoval blízky vzťah osôb, ktoré ani nepoznal. Z jeho výpovede však jednoznačne vyplynulo, že jeho úkon v mene obce bol iniciovaný a ovplyvnený telefonátom JUDr. I., ktorý tak konal za korupčné prisľuby a neupresnený úplatok v obálke od obžalovaného JUDr. D.. Takto preukázané konanie preto neodporuje ani zásade nerozširovania podmienok trestnosti činu nad rámec zákona, ako bola táto problematika v súvislosti s trestným činom podľa § 336 Trestného zákona riešená v rozhodnutí NS SR z 25. októbra 2016 pod sp. zn. 2To/11/2015, zverejnená ako rozhodnutie R 49/2017".

„Z listinných dôkazov súd považoval za hľadiska skutkových záverov za rozhodujúce:

- potvrdenia obce z 9. marca 2018 podpísané starostom obce, že fyzická osoba I. B. je osobou blízkou spoločnosti PDB GROUP, resp. fyzické osoby S. C., V. G. a Ing. V. G. sú každá osobou blízkou spoločnosti PDB GROUP, obsah ktorých potvrdení zjavne nezodpovedal skutočnosti,
- fotokópie časti kúpnych zmlúv, ktorých účastníkmi boli subjekty uvádzané vo vyššie špecifikovaných potvrdeniach".

„K obrazovo-zvukovým záznamom, ktoré boli vyhotovené Úradom zvláštnych policajných činností, súd uvádza, že obžalovaný sa rozsiahlym spôsobom vyjadroval k procesnej nespôsobilosti obrazovo-zvukového záznamu, ktorý považoval za nezákonný. Poukazoval pritom na stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR č. 33 z 23. septembra 2019. K časovej línii súd uvádza, že trestné stíhanie bolo začaté 30. januára 2018 (č. l. 22-24), v ktorom skutky boli podľa názoru súdu formulované dostatočne konkrétne k tomu, aby neskôr bol JUDr. C. I. právoplatne odsúdený a rovnako dostatočne konkrétne k tomu, aby výsledky dokazovania boli použiteľné aj vo vzťahu ku páchatelom, ktorí v tom čase boli nestotožnení, ale bolo zrejmé, že navštevujú JUDr. I. na jeho pracovisku a na základe korupčných prisľubov požadujú uprednostnenie, poskytnutie rôznych informácií, poskytovanie odbornej pomoci a prisľub kladného a urýchleného vybavenia akýchkoľvek záležitostí. Dňa 19. decembra 2018 (č. l. 40-43) bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie obžalovanému JUDr. D. za predmetný skutok. Príkaz sudcu, na základe ktorého bol vyhotovený obrazovo-zvukový záznam, bol vydaný 2. februára 2018. Interpretáciu obžalovaného v súvislosti so stanoviskom trestnoprávneho kolégia č. 33 z 23. septembra 2019 súd považuje za účelovú, pričom poukazuje na následnú rozhodovaciu prax NS SR (napríklad uznesenie vo veci, sp. zn. 1TdoV/8/2019), ako aj ďalšie následné stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR, sp. zn. Tpj 46/2020, zo dňa 17. júna 2020. V danej veci bola splnená podmienka, že pre predmetný skutok bolo začaté trestné stíhanie, súčasne so vznesením obvinenia obžalovanému a obrazovo-zvukové záznamy boli vyhotovené v súlade so zákonom. K takémuto záveru súd dospel na základe toho, že pokiaľ by boli obrazovo-zvukové záznamy vyhotovené aj v inej trestnej veci, s poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR zo 17. júna 2020 sú jednoznačne použiteľné aj pre danú vec".

„Zákon č. 140/2014 Z. z. o nadobúdaní vlastníctva poľnohospodárskeho pozemku v § 4 upravuje postup pri prevode vlastníctva poľnohospodárskeho pozemku. V odseku 1 písm. c) umožňuje zjednodušený postup pri prevode medzi blízkymi osobami. § 4 ods. 1 písm. c): vlastník alebo iná osoba oprávnená previesť vlastníctvo poľnohospodárskeho pozemku môže poľnohospodársky pozemok, bez použitia postupu podľa odsekov 3 až 10 a podľa § 5 a § 6 previesť do vlastníctva blízkej osobe podľa § 116 Občianskeho zákonníka a osobe príbuznej podľa § 117 Občianskeho zákonníka. V čase skutku v platnom znení zákon č. 140/2014 Z. z. v § 6 ods. 7 bod 1 požadoval prílohu k zmluve o prevode vlastníctva poľnohospodárskeho pozemku, potvrdenie obce alebo kópiu dokladu potvrdzujúceho skutočnosť podľa § 4 ods. 1 písm. c). Prepojenie medzi právnickými a fyzickými osobami v zásade

existovať môže, keďže právnické osoby konajú prostredníctvom fyzických osôb, ktoré pôsobia v štruktúrach právnickej osoby a je teda aplikovateľná druhá veta § 116 Občianskeho zákonníka, avšak ako vyplynulo z vykonaného dokazovania a z výpovede svedka D., pri vydávaní potvrdenia nielenže nebol spôsobilý vyhodnotiť vzťah uvádzaných osôb, ale ich ani vôbec nepoznal. Spravujúc sa vyššie uvedenými právnymi úvahami s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania súd ustálil skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku".

„Takto preukázané konanie obžalovaného kvalifikoval ako prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona, pretože priamo inému sľúbil úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a priamo inému poskytol úplatok za to, že pôsobil na výkon právomoci verejného činiteľa, t. j. starostu obce. Subjekt trestného činu nepriamej korupcie podľa § 336 Trestného zákona je určený všeobecne. U obžalovaného neboli zistené žiadne skutočnosti vylučujúce jeho trestnoprávnu zodpovednosť. Rovnako žiadne špeciálne vlastnosti ani spôsobilosť sa nepožaduje od osoby (v tomto prípade JUDr. I.), ktorá má následne pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa (v tomto prípade starosta obce D. D.). Trestný zákon požaduje pri trestnom čine podľa § 336 Trestného zákona zavinenie vo forme úmyslu. V danom prípade sa obžalovaný dopustil konania v úmysle priamom, pretože chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť, alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom. Jeho úmysel zahŕňal aj vôľu pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Objektom trestného činu podľa § 336 Trestného zákona je záujem na čistote verejného života. Toto ustanovenie postihuje intervenciu prostredníctvom úplatku pôsobiacu výlučne na výkon právomoci verejného činiteľa. Objektívna stránka zahŕňa prisľub úplatku a poskytnutie úplatku. Je dokonaný už tým, že páchatel poskytne úplatok za to, že ďalšia osoba bude pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Skutočnosť, že verejný činiteľ, ktorého právomoci sa úplatok týkal, nie je o úplatku informovaný, nemá vplyv na trestnosť páchatela. Podľa § 131 ods. 3 Trestného zákona sa úplatkom na účely Trestného zákona rozumie vec alebo iné plnenie majetkovej, či nemajetkovej povahy, na ktoré nie je právny nárok".

„K osobe obžalovaného JUDr. C. D. v mieste bydliska neboli zistené žiadne negatívne poznatky. Podľa odpisu z registra trestov nebol súdne trestaný. V evidencii priestupkov má od roku 2015 celkom 25 záznamov za menej závažné dopravné priestupky".

„... rešpektujúc zásady ukladania trestov v zmysle § 34 Trestného zákona súd dospel k záveru, že v prípade JUDr. C. D. z hľadiska individuálnej ako aj generálnej prevencie nie je potrebné ukladať trest odňatia slobody a postačuje uloženie samostatného peňažného trestu nad dolnou hranicou zákonnej trestnej sadzby. Za primeraný náhradný trest odňatia slobody súd s poukazom na výšku peňažného trestu považoval trest v trvaní dvoch mesiacov".

Proti uvedenému rozsudku Špecializovaného trestného súdu podal odvolanie obžalovaný JUDr. D., a to priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č. l. 272 spisu, súdny zväzok) v zmysle jeho písomného odôvodnenia (č. l. 305 a nasl., detto), a to v rozsahu čo do výroku o vine a treste ako aj konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo.

Obžalovaný JUDr. C. D. v písomných dôvodoch podaného odvolania argumentoval v zásade nasledovne:

„... domnievam sa, že vydaniu napadnutého rozsudku predchádzalo porušenie ustanovení § 2 ods. 10, ods. 12 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok (pozn. odvolacieho súdu: ďalej len „Trestný poriadok“) a porušenie ustanovenia § 119 ods. 2 Trestného poriadku, čím došlo k porušeniu ustanovení, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie vecí [§ 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku] a na základe týchto skutočností sa následne prvostupňový súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie [§ 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku]".

„Hneď na úvod odôvodnenia odvolania je potrebné uviesť, že za vinu sa mi v opise skutku ... kladie (zjednodušene), že som 1/ prisľúbil JUDr. C. I. vybaviť zamestnanie v advokátskej kancelárii pre jeho dcéru, 2/ sľúbil JUDr. C. I. inú výhodu v inej, presne neustálenej forme, 3/ odovzdal JUDr. C. I. finančnú hotovosť v presne nezistenej výške za to, že JUDr. C. I. osloví D. D., aby vydal potvrdenie o existencii vzťahu blízkej osoby".

„Nič z toho sa však nikdy nestalo a nebolo ani doposiaľ preukázané počas vykonaného trestného konania. Nikdy som nežiadal JUDr. C. I., aby oslovil D. D., aby vydal akékoľvek potvrdenie. Aj z

vykonaných obrazovo - zvukových záznamov (ktoré prvostupňový súd podľa môjho názoru nesprávne vyhodnotil ako procesne použiteľné ...) je zrejmé, že som JUDr. C. I. ako odborne zdatnú osobu poprosil iba o to, aby oznámil D. D., že vydanie takéhoto potvrdenia je v jeho kompetencii. Ak prvostupňový súd považuje obrazovo - zvukové záznamy za procesne použiteľné, potom nie je zrejmé, na základe čoho uviedol do opisu skutku nepravdivé tvrdenie o tom, že som vraj mal žiadať JUDr. C. I., aby oslovil D. D., aby vydal predmetné potvrdenie, keďže z obsahu obrazovo - zvukového záznamu objektívne vyplýva, že som prosil JUDr. C. I. len o to, aby oznámil D. D., že vydanie takéhoto potvrdenia je v jeho kompetencii. Takýto záver je nepochybne preukázaný aj výpoveďou svedka D. D., ktorej obsah prevzal do napadnutého rozsudku aj prvostupňový súd, keď v odôvodnení tohto rozsudku na str. č. 3 uvádza, že mu z katastra zavolať JUDr. C. I., že „také potvrdenie mu môže vydať“, teda nie, ako tvrdí prvostupňový súd „aby vydal“. Táto skutočnosť je podstatná pri skúmaní existencie či neexistencie objektívnej stránky príslušnej skutkovej podstaty. JUDr. C. I. totiž nikdy netelefonoval starostovi obce W. D. D. preto, aby starosta vydal potvrdenie (tak, ako sa to nesprávne a svojvoľne, t. j. bez opory vo vykonaných dôkazoch konštatuje v opise skutku v napadnutom rozsudku), ale volal mu preto, aby mu odovzdal informáciu, že takéto potvrdenie je oprávnený vydať. JUDr. C. I. poskytnutím tejto informácie nežiadal starostu obce, aby potvrdenie vydal, ale ho len informoval o tom, že takéto potvrdenie je oprávnený vydať a táto informácia vyplývala práve z toho, že starosta sa sám k tejto otázke informoval už predtým u „mladšej kolegyne“ JUDr. C. I. (čo je tiež zrejmé z obsahu obrazovo - zvukového záznamu) a nedostal na svoju otázku odpoveď, pretože mladšia kolegyňa nevedela odpovedať, zostala zaskočená. JUDr. C. I. teda svojou aktivitou nepôsobil na výkon právomoci starostu (ten spočíva v posúdení toho, či starosta potvrdenie vydá, alebo nevydá a z jeho následného rozhodnutia, teda z konania o žiadosti na vydanie potvrdenia), ale ho výlučne informoval, že je takéto potvrdenie oprávnený vydať. Nežiadal od neho, aby o žiadosti na vydanie potvrdenia konal a ani aby akýmkoľvek spôsobom rozhodol. Posúdenie otázky (na samotnú žiadosť starostu), či starosta z právneho hľadiska môže, alebo nemôže nejaké rozhodnutie vydať, nie je pôsobením na výkon jeho právomoci. Pôsobením na výkon jeho právomoci by bolo, ak by JUDr. C. I. ovplyvňoval starostu v tom smere, akým konkrétnym spôsobom má vykonávať konkrétnu právomoc. Informácia o tom, že niečo je v starostovej právomoci, alebo nie je, nemôže byť naplnením tohto znaku objektívnej stránky príslušnej skutkovej podstaty, pretože takáto informácia nezakladá žiadne ovplyvňovanie toho, ako (akým spôsobom, s akým výsledkom alebo v akom časovom horizonte) má starosta realizovať výkon tejto svojej právomoci, teda takáto aktivita JUDr. C. I. nemôže byť pôsobením na výkon právomoci starostu obce. Z uvedeného dôvodu je zrejmá absencia objektívnej stránky príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, ktorý sa mi kladie napadnutým rozsudkom za vinu a domnievam sa, že práve existencia tohto nepravdivého tvrdenia v opise skutku napadnutého rozsudku viedla ku konštatovaniu naplnenia tohto obligatórneho znaku príslušnej skutkovej podstaty, čím došlo k neprípustnému extenzívnemu výkladu príslušnej skutkovej podstaty (viď Rozhodnutie č. 49 uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 5/2017). Zároveň upriamujem pozornosť aj na tvrdenie svedka D. D., ktorý uviedol, že za vydanie potvrdenia mu nikto nič nesľúbil. Je totiž úplne nelogické, že ak by som chcel niekomu odovzdať úplatok, že by som takto nekonal priamo voči D. D., s ktorým som sa (na rozdiel od JUDr. C. I.) poznal. Navyše takéto potvrdenie v čase rozhodovania nemalo právny význam a následne príslušné ustanovenia boli nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky určené ako nie v súlade s Ústavou Slovenskej republiky".

„Ďalším nepravdivým a doposiaľ vykonaným dokazovaním nepreukázaným tvrdením prvostupňového súdu je tvrdenie z opisu skutku výrokovvej časti napadnutého rozsudku, že som mal JUDr. C. I. za jeho konanie prisľúbiť vybavenie zamestnania v advokátskej kancelárii pre jeho dcéru. Taktiež z obsahu obrazovo - zvukového záznamu je zrejmé, že v rámci neformálneho rozhovoru som sa s JUDr. C. I. bavil aj o tom, že v advokátskej kancelárii máme veľa práce, pričom na toto reaguje JUDr. C. I. informáciou, že má dcéru, ktorá študuje v prvom ročníku magisterského štúdia na právnickej fakulte a ... či v čase, keď jeho dcéra doštuduje a budeme mať v advokátskej kancelárii stále veľa práce, či by sa mohla u nás uchádzať o zamestnanie, čo som mu ja potvrdil. Nevyslovil som žiadny sľub zamestnania (takéto oprávnenie dokonca ani ja nemám, keďže predmetná advokátska kancelária nie je moja, pričom moju reálnu možnosť súd - v rozpore s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku - ani nezisťoval), nevyslovil som ani prisľub, že niečo také vybavím, oslovenie D. D. JUDr. C. I. nepodmieňoval zamestnaním jeho dcéry a medzi našim rozhovorom o jeho dcére a mojou prosbou o oslovenie D. D.

chyba príčinná súvislosť, pretože sa jedná o dva nesúvisiace rozhovory (informáciu o tom, že sa dcéra JUDr. C. I. môže uchádzať u nás o zamestnanie za takmer dva roky, ak ukončí školu, som mu neposkytol ,za to, že'), ktoré sú aj obsahovo oddelené, kedy problematiku zavolania starostovi riešime na prvých troch stranách prepisu obrazovo - zvukového záznamu a kompletne túto problematiku zavolania starostovi najprv doriešime s tým, že JUDr. C. I. vysloví záver o tom, že takéto potvrdenie je možné vydať a že starostovi tento záver zatelefonoje a až následne po ukončení riešenia tejto problematiky sa začíname baviť súkromne o tom, kde pracujem a kde bude po ukončení štúdia pracovať jeho dcéra". V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na teoretické závery plynúce z publikovanej relevantnej literatúry, k čomu dodal, že „... sľub zamestnania dcéry JUDr. C. I. (ktorý v tomto prípade v skutočnosti ani nikdy z mojej strany neodznel) by musel byť podmienkou na to, aby JUDr. C. I. sľúbil starostovi obce W. zatelefonovať, resp. aby mu zatelefonoval. V tomto prípade je však zo záznamu zrejmé, že rozhovor medzi JUDr. C. I. a mojou osobou v utorok 6. marca 2018 sa skladá z dvoch častí. Prvou je riešenie problematiky telefonátu starostovi obce W. D. D.. V tejto časti rozhovoru nie je z mojej strany poskytnutý žiadny sľub na zamestnanie dcéry JUDr. C. I. a JUDr. C. I. svoj prísľub na telefonát starostovi D. D. ani ničím takýmto nepodmieňuje. Až po ukončení tejto časti rozhovoru a po prísľube telefonátu JUDr. C. I. (teda nie ja) oslovuje mňa a nasleduje rozhovor týkajúci sa aj dcéry JUDr. C. I., avšak táto časť rozhovoru

je vedená celkom zjavne bez akejkoľvek príčinnej súvislosti s už skôr udeleným sľubom JUDr. C. I., že starostovi obce W. zatelefonoje. Nepravdivým je aj tvrdenie prvostupňového súdu v opise skutku napadnutého rozsudku o tom, že som JUDr. C. I. sľúbil inú výhodu v inej, presne neustálenej forme. Tento záver prvostupňový súd oprel výlučne o moje tvrdenie z obsahu obrazovo - zvukového záznamu, v ktorom som vraj mal po poznámke JUDr. C. I., že to nie je štandardná služba, uviesť, že to beriem ako láskavosť, viem, čo sa patrí a budem na neho pamätať. Vývodenie záveru o existencii sľubu inej výhody v zmysle definície úplatku uvedenej v § 131 ods. 3 Trestného zákona výlučne z obsahu tohto výroku je zo strany súdu špekulatívne, nemajúce oporu v žiadnom z vykonaných dôkazov, založené na základe toho, že súd vyslovuje z môjho výroku záver o tom, čo som si v danej chvíli myslel". K tomu obžalovaný poukázal na obsah odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tdo/57/2016, z 23. novembra 2017, pokračujúc „... záver o špekulatívnosti záveru bez opory vo vykonanom dokazovaní sa týka aj ďalšieho nepravdivého tvrdenia z opisu skutku napadnutého rozsudku o tom, že som mal JUDr. C. I. odovzdať finančnú hotovosť. To, že by som mal JUDr. C. I. odovzdať práve finančnú hotovosť, totiž nie je preukázané žiadnym z doposiaľ vykonaných dôkazov a takýto záver nie je možné vysloviť ani na základe právoplatného rozsudku ŠTS Pezinok, sp. zn. PK-1T/19/2019, z 21. októbra 2019 jednak preto, že na túto listinu nie je možné prihladať ako na univerzálny dôkaz, pretože sa ním odôvodňujú závery a skutočnosti, ktoré mali byť dokazované v mojom trestnom konaní a tiež aj preto, že ani v tomto konaní nebol produkovaný jediný dôkaz, ktorý by preukázal, že v obálke formátu A6, ktorú som mal priniesť do kancelárie JUDr. C. I., sa mala nachádzať práve finančná hotovosť. To, že táto skutočnosť nebola žiadnym spôsobom preukázaná, podporuje aj opis skutku napadnutého rozsudku, kde prvostupňový súd uvádza, že sa jednalo o presne nezistenú výšku finančnej hotovosti. V rámci dokazovania nebola zaistená žiadna obálka, pričom v mojej výpovedi hovorím o obálke A4 a opak nebol žiadnym spôsobom preukázaný, avšak súd v napadnutom rozsudku hovorí o formáte A6. Z uvedeného teda vyplýva, že nie je doposiaľ verifikovaný formát obálky, a už vôbec nie jej obsah, a ide iba o domnienku súdu. Prvostupňový súd vzhľadom k objektívnej stránke príslušnej skutkovej podstaty ... konštatuje, že z výpovede D. D., jednoznačne vyplynulo, že jeho úkon v mene obce bol iniciovaný a ovplyvnený telefonátom JUDr. I., ktorý tak konal za korupčné prísľuby a neupresnený úplatok od obžalovaného JUDr. D.. Jedná sa však o ďalšie nepravdivé tvrdenie prvostupňového súdu, vyslovené na základe nesprávne vyhodnoteného skutkového stavu (v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku), nakoľko vo výpovedi svedka D. D. nie je uvedené nič, z čoho by bolo možné vyvodiť záver, že konanie JUDr. C. I. by bolo realizované na základe môjho korupčného správania. Je dokonca potrebné zdôrazniť, že výsluch svedka D. D. nemá vo vzťahu k vysloveniu mojej viny či neviny žiadny význam, pretože vo vzťahu k mojej domnenej korupčnej trestnej činnosti nevedel svedok D. D. uviesť nič. Prvostupňový súd pritom v napadnutom rozsudku konštatuje, že skutkový stav bol ustálený na základe mojej výpovede, výsluchu ďalších dvoch svedkov, listinných dôkazov a obrazovo - zvukového záznamu".

„Obsah môjho výsluchu svedčí výlučne v prospech mojej nevin. Svedok JUDr. C. I. odmietol pred

súdom (a tiež aj v prípravnom konaní) vypovedať a svedok D. D. neuviedol vo vzťahu k mojej domnej korupčnej činnosti absolútne nič. Z listinných dôkazov mal podľa názoru ... súdu moju vinu preukazovať najmä právoplatný rozsudok ŠTS Pezinok, sp. zn. PK-1T/19/2019, z 21. októbra 2019, ktorým bol JUDr. C. I. odsúdený za zrkadlový trestný čin. K tomuto dôkazu však uvádzam, že vina JUDr. C. I. bola vo vzťahu k zrkadlovému trestnému činu konštatovaná práve na základe obrazovo - zvukových záznamov (z nosiča č. 55/18, žurnalizovaný na č. l. 115), ktorých zákonnosť namietam. Ak by bol tento obrazovo - zvukový záznam vo vzťahu ku konaniu, ktoré sa kladie za vinu mne, nezákonným dôkazom (procesne nepoužiteľným), potom celkom zjavne nebude možné použiť proti mojej osobe ako listinný dôkaz ani právoplatný rozsudok ŠTS Pezinok ... aby teda súd vo vzťahu k mojej osobe mohol tento listinný dôkaz použiť, je potrebné, aby najskôr z hľadiska zákonnosti a procesnej použiteľnosti vo vzťahu k môjmu konaniu súd vyhodnotil samotný obrazovo - zvukový záznam".

„Už v rámci prvostupňového konania pred súdom som namietal, že predmetné obrazovo - zvukové záznamy boli vyhotovené nezákonne z dôvodu nezákonnosti uznesenia o začatí trestného stíhania z 30. januára 2018 (toto uznesenie neobsahovalo žiadny skutok, ktorý by spĺňal aspoň minimálne kritériá podľa § 199 ods. 3 Trestného poriadku) a aj z dôvodu, že neboli splnené ani zákonné podmienky na aplikáciu postupu podľa § 114 Trestného poriadku pred začatím trestného stíhania. Poukazoval som pritom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 33 z 23. septembra 2019, uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov SR č. 4/2019. Ak je skutok uvedený v uznesení o začatí trestného stíhania iba kombináciou opisu právnych viet priamo zo skutkových podstat trestných činov a paušálnych domniek, ktoré vychádzajú z kolektívnej prezumpcie viny, nie je možné takýto postup akceptovať a je celkom určite v rozpore s ustanovením § 199 ods. 3 Trestného poriadku. Trestný poriadok však počíta s tým, že môže nastať taká dôkazná situácia, z ktorej bude síce vyplývať podozrenie zo spáchania trestného činu, avšak ešte nebude možné skutok dostatočným spôsobom konkretizovať v takom rozsahu, aby bolo možné začať trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku. V takýchto prípadoch nie je vylúčené dokazovať rozhodné skutkové okolnosti v zmysle ustanovení Trestného poriadku, a to aj pred vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania, napríklad v zmysle ustanovení § 114 ods. 2, § 115 ods. 2, § 117 ods. 5, ods. 6 Trestného poriadku. Na túto moju argumentáciu zareagoval prvostupňový súd v podstate iba formálne tým, že podľa jeho názoru boli skutky uvedené v uznesení o začatí trestného stíhania z 30. januára 2018 ‚formulované dostatočne konkrétne k tomu, aby neskôr bol JUDr. C. I. právoplatne odsúdený a rovnako dostatočne konkrétne k tomu, aby výsledky dokazovania boli použité aj vo vzťahu ku páchatelom, ktorí v tom čase boli nestotožnení ...‘. Prvostupňový súd tiež uviedol, že následne bolo 19. decembra 2018 začaté trestné stíhanie aj pre skutok, ktorý sa mi kladie za vinu, a preto s odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1TdoV/8/2019, ako aj s odkazom na ďalšie následné stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Tpj 46/2020, zo 17. júna 2020 je možné obrazovo - zvukové záznamy použiť. Ja som však mojou argumentáciou na súde prvého stupňa nenamietal, že by predmetné obrazovo - zvukové záznamy nemohli byť procesne použiteľné preto, že nebolo začaté trestné stíhanie aj vo veci môjho skutku, a preto odkázanie prvostupňovým súdom na uznesenie ... sp. zn. 1TdoV/8/2019 a na ďalšie následné stanovisko ... sp. zn. Tpj 46/2020 ... sa netýka problematiky zákonnosti začínania trestného stíhania, a preto je pre posúdenie mojich námietok irelevantné. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1TdoV/8/2019, sa síce vo svojej druhej časti zaoberá aj problematikou začínania trestného stíhania vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia, toto však taktiež nie je obsahom mojich námietok. Z tohto uznesenia je však možné analogicky vyvodiť správnosť mojej argumentácie o nezákonnosti uznesenia o začatí trestného stíhania z 30. januára 2018 z dôvodu, že toto uznesenie neobsahovalo žiadny skutok, ktorý by spĺňal aspoň minimálne kritériá podľa § 199 ods. 3 Trestného poriadku, nakoľko aj z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1TdoV/8/2019, vyplýva záver, že za zákonné uznesenie o vznesení obvinenia je možné považovať len také uznesenie, ktoré spĺňa obsahové náležitosti podľa § 206 ods. 3 Trestného poriadku. Je zrejmé, že vyriešenie otázky zákonnosti či procesnej použiteľnosti týchto obrazovo - zvukových záznamov má pre rozhodnutie vo veci samej podstatný význam, pretože moja vina bola vyslovená len na základe vyhodnotenia označených obrazovo - zvukových záznamov. Domnievam sa preto, že vyššie citovaná formálna a nekonkrétna odpoveď prvostupňového súdu na moju rozsiahlu argumentáciu k absencii zákonných podmienok na aplikáciu postupu podľa § 114 Trestného poriadku je porušením môjho práva na súdnu ochranu, a preto nižšie uvádzam celú moju

argumentáciu k nezákonnosti a procesnej nepoužiteľnosti označených obrazovo - zvukových záznamov opätovne a žiadam, aby sa odvolací súd touto argumentáciou riadne zaoberal".

„V uznesení o začatí trestného stíhania z 30. januára 2018 nebol sformulovaný žiadny skutok, ktorý by splňal aspoň minimálne kritériá podľa § 199 ods. 3 Trestného poriadku, to znamená, že 30. januára 2018 nebolo možné vydať uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia, je potrebné z tohto dôvodu považovať za nezákonné. Označené uznesenie ... celkom zjavne nemohlo vyvolať účinky podľa § 199 ods. 5 Trestného poriadku (takýto záver je plne súladný aj so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. septembra 2019, uverejneného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 4/2019), podľa ktorého vo výroku uznesenia vydaného podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku musí byť uvedený skutok, ktorý sa už stal (došlo k nemu) a musí byť popísaný minimálne v podobe uvedenej v § 199 ods. 3 Trestného poriadku. Tento záver vyplýva nielen z nekonkrétnej formulácie popisu skutkov v označenom uznesení o začatí trestného stíhania z 30. januára 2018, ale aj zo samotného znenia realizačného návrhu operatívnych pracovníkov z 29. januára 2018 (č. p. PPZ-NKA-PKJ2-67-013/2018-PZ-OPC), z ktorého taktiež nie je zrejmý ani jediný popis jediného konkrétneho skutku, ktorý by sa buď už v minulosti stal, alebo ktorý by sa mal stať v budúcnosti, avšak spracovateľ tohto realizačného návrhu ... konštatuje, že tento návrh predkladá vzhľadom na , ... nejednotnú judikatúru k použiteľnosti dôkazov získaných podľa zákona č. 166/2003 Z. z. ..., neprichádza do úvahy aplikácia špecifických metód operatívno - pátracej činnosti, ale na základe získaných informácií pre ďalšie dokumentovanie je nevyhnutné použiť úkony podľa V. hlavy Trestného poriadku. Vyšetrovateľ logicky nemohol mať vedomosť o žiadnom skutku, ktorý by sa mal v budúcnosti stať, a to že nemal v čase vydania uznesenia o začatí trestného stíhania vedomosť ani o žiadnom skutku (trestnom čine), ktorý by sa už v minulosti stal a súčasne by tento skutok vedel vyšetrovateľ popísať tak, aby mohol vydať zákonné uznesenie o začatí trestného stíhania, je preukázané nepochybne aj tým, že obvinenie JUDr. C. I. (a aj iným osobám) vzniesol následne len za skutky, ktoré sa stali až po vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania, teda až po dátume 30. januára 2018 ...".

„Vychádzajúc zo stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. septembra 2019, uverejneného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 4/2019 je nepochybne, že vyššie citovaný záver operatívneho pracovníka PZ bol nesprávny, pretože za predpokladu, že skutočnosti zistené operatívno - pátracou činnosťou nepostačovali na sformulovanie žiadneho skutku do uznesenia o začatí trestného stíhania, potom nemôže byť vydané uznesenie o začatí trestného stíhania z 30. januára 2018 považované za zákonné, teda také, ktoré by vyvolalo účinky uvedené v § 199 ods. 5 Trestného poriadku. Za takéhoto informačného stavu existovali výlučne dva postupy, ktoré by teoreticky mohli byť aplikované, a to: buď mal operatívny pracovník získavať ďalej informácie podľa zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore (napr. tak, ako to uvádza on sám aj podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním ..., t. j. mimoproceným získavaním informácií), pričom takto získané informácie by mohli slúžiť na začatie trestného stíhania, prípadne aj na vznesenie obvinenia, alebo mali orgány činné v trestnom konaní po prevzatí realizačného návrhu (teda po začatí trestného konania) aplikovať inštitút vyhotovovania obrazovo - zvukových záznamov (v zmysle § 114 Trestného poriadku) v štádiu pred začatím trestného stíhania (teda tzv. procesným získavaním informácií, ktoré by mohli súčasne slúžiť aj ako dôkazy v trestnom konaní)". Obžalovaný, poukazujúc na znenie § 114 ods. 2 Trestného poriadku, dodal, že „je nepochybne, že v tomto prípade neprichádzal do úvahy ani postup orgánov činných v trestnom konaní v tzv. štádiu ‚pred začatím trestného stíhania‘, nakoľko na takýto postup nebola splnená táto zákonná podmienka (o mojom skutku nemal vyšetrovateľ v čase vyhotovenia obrazovo - zvukového záznamu predstavu a informácie ani len o štádiu prípravy na takýto skutok a predpoklad skutku nemohol byť spojený s už vedeným trestným stíhaním, ktoré bolo jednak vedené nezákonne z dôvodu nezákonnosti uznesenia o začatí trestného stíhania a jednak bolo aj kvalifikačne vedené pre iné typy skutkov. Do úvahy teda pri danom rozsahu informácií, ktorými 29. januára 2018 disponoval operatívny pracovník pri spracovaní tzv. realizačného návrhu, prichádzal jediný zákonný postup, a to postup v zmysle zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, napr. spôsobom aplikácie zákona o ochrane pred odpočúvaním ... tak, ako to v realizačnom návrhu ... naznačuje spracovateľ tohto realizačného návrhu, či aplikáciou iných inštitútov zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, teda postup získavania informácií tzv. mimoproceným postupom. Z uvedených dôvodov príkazy v zmysle § 114 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku (z 2. februára 2018, sp. zn. BB-ŠTS-V-61-1/18-Ntt-46 a z 28. februára 2018, sp. zn. BB-ŠTS-V-61-1/18-Ntt-107) nie je možné považovať za

zákonné a obrazovo - zvukové záznamy vyhotovené na základe označených príkazov nie je možné považovať za procesne použiteľné. Vychádzajúc nech aj len z nekonkrétneho popisu skutkov uvedených v uznesení o začatí trestného stíhania z 30. januára 2018 aj z obsahu realizačného návrhu ... je celkom jednoznačné, že vo vzťahu ku skutku, pre ktorý je vedené trestné stíhanie proti mojej osobe (a v tejto súvislosti aj JUDr. C. I.), však nebolo začaté ani len trestné konanie (bez ohľadu na to, že vyšetrovateľ administratívne všetky trestné konania úplne nesprávne viedol pod jedným číslom vyšetrovacieho spisu), čo je zrejmé aj z toho, že operatívni pracovníci vo vzťahu k tomuto skutku spracovali návrh na začatie trestného stíhania len na základe tohto obrazovo - zvukového záznamu, a to až dňa 10. októbra 2018, teda viac ako pol roka po konaní, ktoré sa mi kladie za vinu. Z týchto dôvodov sa domnievam, že vo vzťahu k tomuto skutku nemôže byť vyhotovený obrazovo - zvukový záznam dôkazne procesne použiteľný a v zmysle § 114 ods. 8 Trestného poriadku mal byť bezodkladne po jeho vyhotovení zničený a z toho dôvodu nemôže slúžiť ani ako informačný podklad na začatie trestného stíhania, prípadne vznesenie obvinenia, k čomu následne došlo podaním realizačného návrhu z 10. októbra 2018 a uznesením o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia voči mojej osobe z 19. decembra 2018. Vo vzťahu ku skutku JUDr. C. I. a mojej osoby zo 6. marca 2018 a 7. marca 2018 nebol obrazovo - zvukový záznam získaný zákonným postupom podľa Trestného poriadku, ani zákonným postupom tzv. pred začatím trestného stíhania (t. j. tzv. procesným spôsobom) a ani trestným oznámením a ani zákonnými, tzv. mimodôkaznými informáciami získanými v kontexte § 199 ods. 2 Trestného poriadku alebo § 206 ods. 2 veta prvá Trestného poriadku), inak', a nebol získaný ani postupom podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku (viď bod II. stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. septembra 2019, uverejneného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 4/2019). Z uvedeného dôvodu mám za to, že tento obrazovo - zvukový záznam nemôže slúžiť ani len ako tzv. mimodôkazná informácia slúžiaca na začatie trestného stíhania a ako som už vyššie uviedol, mal byť tento obrazovo - zvukový záznam v zmysle § 114 ods. 8 bezodkladne zničený".

„ ... napadnutým rozsudkom sa mi kladie za vinu naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona, ktorá znie: ‚Kto priamo alebo cez sprostredkovateľa inému sľúbi, ponúkne, alebo poskytne úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 332, § 333 alebo § 334 alebo za to, že tak už urobil, alebo z toho dôvodu poskytne, ponúkne, alebo sľúbi úplatok inej osobe, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky‘. V napadnutom rozsudku však súd vo výrokovej časti uviedol, že som ‚priamo inému sľúbil úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej § 329 a priamo inému poskytol úplatok za to, že tak už urobil‘. Na základe takéhoto skutkového stavu mám za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v súdnom konaní, a to vo vzťahu k podstatným skutkovým okolnostiam, a teda nebolo dokázané, že by skutok bol trestným činom. Pri takto nedostatočne zistenom skutkovom stave je vždy potrebné uplatniť zásadu ‚in dubio pro reo‘ ... v zmysle ustanovenia § 285 písm. b) Trestného poriadku, a preto tiež poukazujem na skutočnosť, že na vydanie odsudzujúceho rozsudku sa vyžaduje stopercentná miera istoty o páchatelovi trestného činu a zároveň o každom jednom zákonnom znaku skutkovej podstaty, ktorá sa mu kladie za vinu - vyžaduje sa ten najvyšší stupeň istoty, ktorý možno od ľudského poznania požadovať (uznesenie NS SR, sp. zn. 4To/3/2016)".

„V nadväznosti na tieto skutočnosti navrhujem, aby odvolací súd ... po preskúmaní veci v rozsahu uvedenom v § 317 ods. 1 Trestného poriadku v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol vo veci rozsudkom a aby ma podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/2 Gv 47/18/1000-27, doručená Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku 16. januára 2020 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona".

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací preskúmal na podklade podaného odvolania v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku tak v rozsahu odvolaním napádaných skutočností ako aj správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd následne po vykonaní takto vymedzeného prieskumu zistil, že odvolanie obžalovaného JUDr. C. D. je síce dôvodné - konkrétne ale len v tej časti odvolacích námietok, v ktorých rámci obžalovaný namietol pochybenie Špecializovaného trestného súdu pri použití právnej kvalifikácie zisteného skutku tak, ako je uvedené v právnej vete výrokovej časti odvolaním napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu.

Z uvedeného vyplýva, že rozsudok Špecializovaného trestného súdu je zaťažený chybou nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku, v dôsledku čoho bolo porušené ustanovenie Trestného zákona [§ 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku].

Napokon, dotknuté pochybenie by odôvodňovalo aj podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine a v nadväznosti na to aj vo všetkých jeho ostatných výrokoch a zároveň skorigoval právnu kvalifikáciu skutku spáchaného obžalovaným JUDr. D. tak, aby právna veta odsudzujúceho rozsudku úplne korešpondovala tak s jej zákonným pomenovaním ako aj uvedením právne kvalifikácie vyjadrenej v § 336 ods. 2 Trestného zákona.

Obdobne tak najvyšší súd ustanovil pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v inej, a síce „miernejšej“ výmere tak, aby táto reflektovala vývoj aplikačnej praxe a ustálenú rozhodovaciu činnosť senátu 1T najvyššieho súdu v tom zmysle, aby bol náhradný trest odňatia slobody čo do výmery primeraný výmere uloženého peňažného trestu (ako tzv. „primárne“ uloženého trestu).

Najvyšší súd poznamenáva, že rozsudkom Špecializovaného trestného súdu bolo síce porušené ustanovenie Trestného zákona, čo je samo sebou dôvodom pre zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku s poukazom na § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku.

Zároveň ale mal najvyšší súd za preukázané, že možno opätovne rozhodnúť vo veci rozsudkom vo veci samej - teda postupovať na podklade skutkového stavu, ktorý bol v rozsudku Špecializovaného trestného súdu zistený správne a úplne (§ 322 ods. 3 veta prvá Trestného poriadku).

Čo sa týka zostávajúcich odvolacích námietok obžalovaného, tieto vyhodnotil najvyšší súd ako nedôvodné.

Pri prijatí vyššie vyjadreného záveru sa najvyšší súd spravoval nasledovnými úvahami.

+ + +

Najvyšší súd konštatuje, že Špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7 Trestného poriadku, práva na obhajobu - § 2 ods. 9 Trestného poriadku, voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku) ako aj zásady rovnosti strán (kontradiktórnosti) tak, ako je táto obsiahnutá v § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia Špecializovaného trestného súdu, najvyšší súd nemá po preskúmaní predloženého spisu v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu žiadne pochybnosti o správnosti záverov prijatých Špecializovaným trestným súdom.

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne presvedčivo vysvetlil, na základe akých dôkazov dospel k záveru o vine obžalovaného vo vyššie naznačenom rozsahu, pričom

neopomenul uviesť ich vlastné vyhodnotenie v spojení s dostatočne detailným opisom ďalších rozhodných úvah, ktorými sa spravoval pri vyslovení predmetného záveru. Takisto vyvodil z vykonaných dôkazov zistenia, ktoré sú správne a vecne zodpovedajúce obsahu predloženého spisu. Najvyšší súd preto uzatvára, že hodnotenie dôkazov zo strany Špecializovaného trestného súdu ani náznakom neodporuje základným princípom logického myslenia.

Odvolicie námietky obžalovaného možno rozdeliť v zásade do troch samostatných okruhov:

i) nesúhlas so záverom Špecializovaného trestného súdu ohľadom naplnenia objektívnej stránky trestného činu, z ktorého spáchania bol obžalovaný uznaný za vinného tak s poukazom na ním uvádzanú právnu argumentáciu ako aj výsledky vykonaného dokazovania,

ii) námietka nezákonnosti použitia informačno - technických prostriedkov (obrazovo - zvukových záznamov podľa § 114 a nasl. Trestného poriadku) v súvzt'ažnosti s údajne nezákonným uznesením o začatí trestného stíhania z 30. januára 2020 vzhľadom na to, že dotknuté uznesenie nespĺňalo základné „kvalitatívne“ kritériá v zmysle § 199 ods. 3 Trestného poriadku a napokon,

iii) nesprávnosť právnej kvalifikácie „žalovaného“ skutku, ktorej sa mal Špecializovaný trestný súd dopustiť tak, že v právnej vete výrokovej časti odvolaním napadnutého rozsudku obžalovaného uznal za vinného zo spáchania prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona na tom právnom základe, že „priamo inému sľúbil úplatok za to, že bude svojim vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 329 a priamo inému poskytol úplatok za to, že tak už urobil“, zatiaľ čo znenie § 336 ods. 2 Trestného zákona „počíta“ s pôsobením na „výkon právomoci osoby uvedenej v § 332, § 333 alebo § 334“.

K takto zosumarizovaným odvolacím námietkam obžalovaného JUDr. D. uvádza najvyšší súd nasledovné.

Čo sa týka údajného nenaplnenia objektívnej stránky žalovaného trestného činu tak, ako je tento podrobne vymedzený v skutkovej vete odvolaním napadnutého rozsudku, je potrebné podotknúť, že ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný JUDr. D. skutočne neoslovil starostu obce W. - D. D., aby vydal predmetné potvrdenie. Rovnako tak niet sporu o tom, že ani svedok JUDr. I. starostu D. nejakým spôsobom „úkoloval“ v tom smere, aby príslušné potvrdenie vydal.

Odvolicí súd sa však nemôže stotožniť s na to nadväzujúcimi konštatovaniami obžalovaného, že „posúdenie“ otázky, či starosta „môže“ dotknuté potvrdenie vydať, resp. „usmernenie“ starostu D. svedkom JUDr. I. na podnet obžalovaného JUDr. D. nenaplnia znaky objektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona. Tiež neobstojí ani obžalovaným prezumovaná „beztrestnosť“ takého konania, ktorým svedok JUDr. I. (pochopiteľne na požiadavku obžalovaného) starostu D. len „informoval“ o jeho právomociach.

Tu si treba uvedomiť, že trestnosť skutku spočívajúceho v tom, že fyzická osoba inému poskytne, ponúkne, alebo sľúbi úplatok za to, že bude svojim vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 332 až § 334 Trestného zákona (k nemožnosti právnej aplikácie pojmu „osoba uvedená v § 329“ v intenciách prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona sa odvolací súd vyjadrí v ďalšom texte tohto uznesenia), resp. že fyzická osoba (páchateľ) už tak urobila, nie je nijak podmienená tým, aby osoba, na ktorú „uplácany“ (JUDr. I.) svojim konaním (na podnet obžalovaného) vplýva, konala tak, aby svoju právomoc vykonávala nezákonným spôsobom, resp. aby konala nad rámec svojich oprávnení zverených osobitným právnym predpisom.

Platí totiž presný opak. Z právne - kvalifikačného hľadiska je bezvýznamné, že páchateľ koná v úmysle, aby uplácaná osoba pôsobila na „tretiu“ osobu tak, aby táto vykonávala svoju právomoc riadne v zmysle jej funkčných oprávnení priznaných zákonom, resp. podzákonným právnym predpisom (v dotknutom prípade sa ponúka alternatíva s napr. nariadením vlády alebo všeobecne záväzným

nariadením obce).

Objektívna stránka prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona spočíva v takom konaní páchatel'a, ktorý z tam uvedeného dôvodu podpláca iného, aby pôsobil na výkon právomoci tretej osoby.

Čo je podstatné: nie je rozhodujúce, či tretia osoba (na ktorú je vplývané „podplácaným“) v zmysle pôsobenia „podplácaného“ napokon koná (nakol'ko ide o predčasne dokonany trestný čin, trestnou je v takom prípade aj „neúspešná“ činnosť podplácajúceho páchatel'a prostredníctvom podplácaného na tretiu osobu, ktorá konať odmietne, resp. o úplatku nemá žiadnu vedomosť - tým je mimochodom vylúčená relevancia argumentácie obžalovaného spočívajúca v tom, že starostovi D. žiaden úplatok neponúkal napriek tomu, že sa s ním pozná) takým alebo onakým spôsobom, čo sa týka prípadného „vybočenia“ z jej zákonom zverených oprávnení.

Podstatou objektívnej stránky dotknutého trestného činu je úplatné pôsobenie („intervencia“) na výkon právomoci osoby, ktorá takou právomocou disponuje per se, a to v akejkoľvek podobe a za akéhokoľvek „výsledku“.

Súčasne platí, že pre dokonanie trestného činu podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona sa nevyžaduje, aby „intervenujúca“ osoba napokon aj skutočne pôsobila na výkon právomoci príslušnej osoby; ak by k intervencii došlo (tento prípad), nepôjde o dokonany, ale o dokončený trestný čin, čo je možné hodnotiť ako okolnosť, ktorá zvyšuje stupeň závažnosti činu (viď napr. R 16/1981 alebo R 16/1988).

Trestný čin podľa naposledy označeného ustanovenia Trestného zákona je dokonany už vtedy, ak páchatel' sľúbi inému úplatok za to, že bude svojim vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 332 až 334 Trestného zákona (ide o tzv. predčasne dokonany trestný čin).

Zmyslom trestnoprávneho postihu takéhoto konania je zámer zákonodarcu absolútne vylúčiť akékoľvek „intervenovanie“ alebo obdobne charakterizovateľné pôsobenie (alebo požiadavku o takúto činnosť) na výkon právomoci verejného činiteľa, ktorý má a musí rozhodovať slobodne, nezávisle a v súlade so zákonom bez toho, aby potreboval od inej (podplácanej) osoby „manuál“ alebo podobnú „inštrukčnú“, ako rozhodnúť.

Prijmúc výklad obžalovaného by zároveň bolo prakticky nepostihnuteľné napríklad také konanie páchatel'a, ktorý by priamo alebo cez sprostredkovateľa poskytol, ponúkol, alebo sľúbil úplatok inému v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu len preto, aby verejný činiteľ konal v rámci svojich povinností a oprávnení (tak by sa stal de facto nestihateľným napríklad prečin podplácania podľa § 333 a nasl. Trestného zákona).

Na tom nič nemení ani objektívne preukázaná (a Špecializovaným trestným súdom správne konštatovaná) okolnosť, že starosta obce W. - D. D. nemal vedomosť o tom, že vydanie potvrdenia, ktoré osvedčuje (deklaruje) blízky vzťah osôb vo vzťahu k prevodu tam uvedeného poľnohospodárskemu pozemku, je skutočne v jeho kompetencii. Samotná „nevedomosť“ starostu obce o jeho zákonných kompetenciách nie je pre posúdenie protiprávnosti konania obžalovaného vôbec rozhodujúca. Zároveň je z ľudského hľadiska pochopiteľné, že starosta obce (sú v postavení verejného činiteľa konajúceho vo veci všeobecného záujmu) nemusí mať úplnú a detailnú vedomosť o všetkých oprávneniach, ktoré sú mu priznané platnou a účinnou právnou úpravou. O to väčšmi, ak ide osobitne vo vzťahu k svedkovi D. o osobu bez právnického vzdelania.

Najvyšší súd zároveň poukazuje na konštatovania menovaného svedka prednesené na hlavnom pojednávaní pred Špecializovaným trestným súdom (č. l. 264 a nasl., súdny zväzok), kedy uviedol, že „telefonát pána I. ma vlastne posmelil a vyšlo mi to, že mojím postupom nikoho neohrozím, ani sa ničoho nedopustím“, resp. „Nevychádzal som z vlastných miestnych znalostí osôb, dokonca tí ľudia boli z inej obce, ktorých som vôbec nepoznal ... Ja som v minulosti takéto potvrdenie nevydával ... tie blízke osoby som ja nepoznal. Tú druhú stranu som ja na stopercent vôbec nepoznal ... Neboli to

nehnutelnosti v obvode mojej obce".

Preto neobstojí argumentácia obžalovaného, podľa ktorého výsluch menovaného svedka nemá vo vzťahu k vysloveniu jeho viny alebo nevinu význam. Je úplne pochopiteľné, že svedok D. ku korupčnej činnosti JUDr. D. nevedel „uviesť nič“, nakoľko si je len ťažko možné predstaviť, že by ho o tejto trestnej činnosti informoval niektorý z dvojice obžalovaný - svedok JUDr. I.. Rozhodnou je v tejto súvislosti skutočnosť, že konal v zmysle „ubezpečenia“ JUDr. I., že „to bude po právnej stránke v poriadku“ a že „kataster takéto potvrdenie bude akceptovať“. Stručne vzaté, svedok D. si evidentne sám nebol (napriek tomu, že touto právomocou disponoval zo zákona) istý, či koná v rámci svojich zákonných právomocí ako starosta obce a doslova „mal strach“ z toho, či sa „niečoho nedopustí“, resp. či „niekoho neohrozi“. Povedané ešte jednoduchšie: ak by mu nebol JUDr. I. zatelefonoval na podnet obžalovaného, predmetné povolenie by podľa názoru odvolacieho súdu nevydal vôbec.

Odvolací súd zároveň poznamenáva, že skutková veta v zásade popisuje jeden dej (čo je takisto jeden z dôvodov, pre ktorý pristúpil k zrušeniu odvolaním napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu). Prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona je dokonaný už sľubom podplácajúceho („budem na Vás pamätať“, resp. „viem čo sa patrí“), zatiaľ čo poskytnutie úplatku ako „naplnenie“ korupčného prísľubu je treba vnímať ako dokonanie deja, ktorý podplácajúci už skôr načrtnol v skoršom sľube. Takisto platí, že skutočnosť, že verejný činiteľ, ktorého právomoci sa úplatok týka, nie je o úplatku informovaný, nemá vplyv na trestnosť páchatel'a. Musí zároveň ísť o priame pôsobenie podplácanej osoby na osobu, ktorá disponuje právomocou a nie prostredníctvom vplyvu inej intervenujúcej osoby. Neobstojí ani námietka obžalovaného s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí vo veciach trestných pod zn. R 49/2017, nakoľko svedok JUDr. I. (ako osoba, ktorá bola obžalovaným JUDr. D. podplácaná) priamo pôsobil na osobu, ktorá disponovala právomocou vydať príslušné povolenie pri obstarávaní vecí všeobecného záujmu. Právomoc je kvalifikačným momentom, ktorý je legálnou definíciou spojený s výkonom tomu zodpovedajúcich oprávnení a povinností (právomoci) verejného činiteľa (§ 128 ods. 1 Trestného zákona). Opak by platil v prípade, ak by JUDr. I. pôsobil na osobu, ktorá by príkladmo pripravovala podklady pre rozhodnutie svedka D. D. ako starostu obce (v dôsledku absencie zákonom požadovaného atribútu - právomoci osoby, ktorá musí byť predmetom pôsobenia - viď R 49/2017 - III).

Ďalej odvolací súd poukáže na skutočnosti zistené použitím obrazovo - zvukových záznamov, z ktorých prepisov (č. I. 118 a nasl., detto) vyplýva nasledovné:

Pre prehľadnosť odvolací súd jednotlivé osoby označí písmenami latinskej abecedy. Pod písmenom „A“ treba rozumieť prednesy obžalovaného JUDr. D., zatiaľ čo pod písmenom „B“ odvolací súd cituje konštatovania svedka JUDr. I. (čiže odchyľne od označení tak, ako sú tieto uvedené v obsahu predloženého spisu).

„A: Pán doktor, ja som vám volal ... ohľadom tej 140-ky ee, a tie blízke osoby“.

„B: No“.

„A: A ja som vás chcel poprosiť len takú jednu vec, že či by ste tomu nášmu starostovi, eee, vedeli povedať, že za určitých okolností, ee, podľa toho katastrálneho bulletinu to ide, lebo nepôjde to ani sem na kataster novomestský. Do, to budeme prevádzať vo viacerých okresoch. Malo by to ísť do H. a len potrebujeme, aby on prevzal zodpovednosť“.

...

„B: No a čo mám ja robiť?“

„A: Len by som vás chcel veľmi pekne poprosiť, kebyže mu zavoláte a poviete mu, že nie je to štandardné, ale za určitých okolností môže byť aj právnická osoba“.

...

„B: Ale ee, skrátka v rámci nejakých dobrých vzťahov môžem, ale ako toto sú len neštandardné služby“.

„A: Ja viem, však ja to beriem ako láskavosť, ja viem, čo sa patrí, takže ja určite budem na vás pamätať“.

„B: No“.

„A: Však“.

„B: Tu ani nejde o to, že ja by som Vás nejako vydieral, že niečo chcem, ale, alebo čo“.

„A: Nie, nie, nie, nie. Za ten, za ten čas, čo tomu budete venovať, tak ee, môžete sa spoľahnúť, že -“.

...

„A: No. No a ja by som Vám, ja by som v stredu, ak budete v práci“.

„B: No dobre a ee, aby som to, do toho trošku videl. Eee, toto keď ja mu teda poviem čo, čo to spôsobí, že -“.

„A: Že on nebude mať strach mi také potvrdenie vydať“.

...

„A: Tak zajtra by som sa za vami zastavil, keby ste mali čas zavolať tomu starostovi“.

„B: Dobré, ja mu teda skúsím zavolať..“.

Nasledujúci pracovný deň dokumentuje záznam zo 7. marca 2018, z ktorého prepisu odvolací súd zvyrazňuje najmä nasledovné pasáže:

„A: Tak som tu“.

„B: No, volal som mu včera..“.

S poukazom na vyššie uvedené platí, že svedok D. D. ako starosta obce W. by predmetné potvrdenie takmer s určitosťou nevydal, ak by nebol k jeho vydaniu „posmelený“ telefonátom svedka JUDr. I. (uskutočnené na žiadosť obžalovaného JUDr. D.). Odvolací súd opakuje, že polemika o tom, či menovaný svedok v konečnom dôsledku postupoval v rámci svojich zákonom zverených právomocí, je v tejto súvislosti bezpredmetná. Podstatnou je skutočnosť, že k jeho konaniu došlo na podklade pôsobenia JUDr. I., ktorého za týmto účelom „motivoval“ (prísľubom, že bude na neho pamätať) práve obžalovaný JUDr. D.. Neuniklo pozornosti najvyššieho súdu, že obžalovaný v texte podaného odvolania okrem iného uvádza, že „usmernenie“ svedka JUDr. I. smerom k starostovi D. bolo údajne dokonca na žiadosť samotného starostu. Skutočnosť, že by svedok D. žiadal o usmernenie (v rámci jeho svedeckej výpovede totiž uviedol nanajvýš toľko, že správnosť a zákonnosť postupu, o ktorý bol požiadaný najskôr JUDr. D., „nechal preveriť“ z iniciatívy samotného obžalovaného a nie z vlastnej iniciatívy) či už obžalovaného, nielo priamo svedka JUDr. I., ale nenachádza v obsahu predloženého spisu žiadnu oporu, resp. iný verifikačný podklad.

Zostáva dodať, že ak obžalovaný JUDr. D. v podanom odvolaní zdôrazňuje, že pôsobením na výkon právomoci starostu by bolo, ak by JUDr. C. I. ovplyvňoval starostu, akým spôsobom má svoju právomoc aplikovať, resp. aký má byť výsledok jeho konania, tak odvolací súd uvádza, že z obsahu predchádzajúcich odsekov musí byť zrejmé, že JUDr. I. sa dopustil práve takéhoto konania. S tým súvisiaca polemika, resp. argumentácia obžalovaného („dôležitým je tu totiž slovíčko výkon) je v dôsledku vyššie vyjadreného účelová, zavádzajúca, špekulatívna a - použivúc terminológiu obžalovaného - založená skôr na hre so „slovičkami“, ktorých význam si odvolací súd na rozdiel od obžalovaného vykladá ináč.

Čo sa týka finálneho „kompletizovania“ sľubu obžalovaného JUDr. D. o tom, že bude na JUDr. I. pamätať, treba poukázať na hneď nasledujúcu pasáž obrazovo - zvukového záznamu z toho istého dňa:

„A: Hej, ja som sľúbil, že budem na vás pamätať, dobre ? (na stôl položí obálku tak, že pri pohľade zhora je táto zjavne položená nezálepenou stranou nahor - pozn.: objektívne zistiteľné prehratím dotknutého záznamu).

„B: Ďakujem“.

Po odchode obžalovaného JUDr. D. a nasledujúcom rozhovore svedka JUDr. I. s inou zamestnankyňou katastrálneho úradu je dôležitou sekcia, ktorá nasleduje bezprostredne po odchode označenej zamestnankyne z kancelárie JUDr. I. a dokumentuje konanie JUDr. I.. Tento obálku položenú na stôl JUDr. D. otvorí, nazrie do nej a vloží ju do svojej osobnej tašky s konštatovaním, že „Tuto teda. Áno, môžeš si to otvoriť ... hej, mám“.

Pozoruhodným sa odvolaciemu súdu javí rovnako na obrazovo - zvukovom zázname zachytené (počnúc cca začiatkom desiatej sekundy druhej minúty zo 7. marca 2018) konanie svedka JUDr. I., ktorý akonáhle začuje kroky dámskych opätkov po chodbe v blízkosti jeho kancelárie a príchode tam zachytenej zamestnankyne katastrálneho úradu, okamžite siahne po obálke na jeho pracovnom stole (je zrejmé, že ide o totožnú obálku ako tú, ktorú dostal od obžalovaného). Po vstupe zamestnankyne do jeho kancelárie si obálku položí pred seba nezalepenou stranou nadol, čiže ju otočí v horizontálnej polohe o 180 stupňov).

Zostávajúce listiny, nad ktorými sa zamestnankyňa katastrálneho úradu skláňa pri komunikácii so svedkom JUDr. I. v oblasti pracovného stola po ľavej ruke menovaného, pritom nechá JUDr. I. na stole, ktorý je pravouhlého tvaru pripomínajúceho z pohľadu prichádzajúceho písmeno „L“.

K tomu nezostáva odvolaciemu súdu nič iné, len skonštatovať, že kontext a obsah takto zaznamenaného konania obžalovaného môžu spochybňovať samotný obžalovaný a jeho obhajca, ktorí majú samozrejme procesné právo brániť sa spôsobom, aký uznajú za vhodný. Rovnako musí najvyšší súd uzatvoriť, že ak by obsah obrazovo - zvukových záznamov za súčasnej znalosti ostatných skutkových okolností bol hodnotený priaznivejšie pre obžalovaného, bolo by to v rozpore s pravidlami logického úsudku a vyvodzovania. Najvyšší súd si nevie vysvetliť zmysel konania svedka JUDr. I., ktorý by takto promptne ukrýval „z dosahu“ tam prítomnej zamestnankyne obálku obsahujúcu napr. „katastrálny bulletin“ alebo iný predmet, než úplatok.

V takto načrtnutom kontexte vyhodnotil najvyšší súd aj námietku obžalovaného ohľadom nezaistenia, resp. presného nestotožnenia formátu obálky, ktorú odovzdal svedkovi JUDr. I.. Ak obžalovaný uvádza, že vo svojej výpovedi hovoril o obálke formátu A4, tak odvolací súd považuje za potrebné obžalovanému pripomenúť, že na hlavnom pojednávaní pred Špecializovaným trestným súdom (č. l. 261 a nasl. spisu, súdny zväzok) uviedol, že „Asi A4 ... ja si už presne nepamätám, že či som mu to dal v obálke, alebo či som mu to dal normálne ako A4. To si už presne nepamätám“. Už len lakonicky možno poukázať na odpoveď obžalovaného (A) na otázku samosudcu (S) v znení:

(S): „Spýtam sa priamo. Položili ste na stôl nejakú obálku?“

(A): „To si už presne nepamätám, ale určite som mu žiadny úplatok nedával (!)“.

Po prehratí zvukového záznamu predmetného hlavného pojednávania si odvolací súd nemohol nevyšimnúť pomerne prekvapenú reakciu samosudcu („Ja som nepovedal úplatok, ja som povedal obálku, či ste položili“), ktorému sa v spojení s ostatnými vyššie uvádzanými výsledkami vykonaného dokazovania javí odpoveď obžalovaného ako prerieknutie sa (lapsus). Prerieknutie sa je v analytickej psychológii možné charakterizovať ako jav, ktorý spočíva v myšlienkovom skrate ovplyvnenom skrytými myšlienkami a asociáciami, vyjadrujúcom prejav potláčaných alebo vytesňovaných myšlienok. Odvolaciemu súdu sa toto prerieknutie sa obžalovaného JUDr. D. javí minimálne ako znak nevierohodnosti jeho výpovede. To platí bez ohľadu na v slovenskom trestnom procese všeobecne platné pravidlo, v zmysle ktorého osobu, proti ktorej sa vedie trestné konanie, nemožno v prípade klamstva alebo vedomého uvádzania nepravdivých skutočností akokoľvek sankcionovať. Tým však nie je nijak dotknutá možnosť súdu urobiť si v rámci hodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania tak jednotlivo, ako aj v ich súhrne na základe svojho vnútorného a voľného presvedčenia dostatočný „obraz“ aj o ostatných skutočnostiach uvádzaných obžalovaným z ich pravdivostného hľadiska.

Ak sa následne odvolací súd vráti k obžalovaným namietanému „nestotožneniu“ predmetu, ktorý položil na stôl svedka JUDr. I., tak s poukazom na obsah obrazovo - zvukového záznamu ako aj vyššie citované skutočnosti plynúce z výpovede menovaného, mu nezostáva nič iné, len poukázať na záver Špecializovaného trestného súdu, ktorý dotknutý predmet správne označil ako obálku formátu A6. Je pritom bez väčšej relevancie, či Špecializovaný trestný súd „trafil“ rozmery obálky položenej obžalovaným na stôl svedka JUDr. I. presne čo do formátu. Skutočnosť, že ide jednoznačne o obálku, je zistiteľná a objektívne verifikovateľná doslova „na vlastné oči“.

Čo sa týka argumentácie obžalovaného ohľadom nesprávnosti záveru Špecializovaného trestného súdu vo vzťahu k jeho prísľubu „vybaviť“ dcéru svedka JUDr. I. zamestnanie v advokátskej kancelárii (v ktorej v čase spáchania skutku obžalovaný pôsobil ako advokátsky koncipient), odvolací súd uvádza, že s obhajobou obžalovaného sa nestotožnil ani v tejto časti.

Podstatou argumentácie obžalovaného v porovnaní s obsahom predchádzajúceho odseku je v zásade ním uvádzaná skutočnosť, že svedkovi JUDr. I. vôbec nevyslovil akýkoľvek sľub zamestnania jeho dcéry. Obžalovaný zdôraznil, že nedisponoval oprávnením rozhodovať o tom, koho jeho advokátska kancelária zamestná, nakoľko nebol osobou, ktorej by dotknutá advokátska kancelária patrila (tzn. konateľom - advokátom, resp. partnerom - advokátom). Takisto nevyslovil prísľub, že vybaví dcéru JUDr. I. zamestnanie v predmetnej advokátskej kancelárii; súčasne, oslovenie svedka D. vôbec nebolo zo strany JUDr. I. podmienené zamestnaním jeho dcéry. Má ísť o dva samostatné rozhovory, ktoré spolu vzájomne nesúvisia a sú obsahovo oddelené. Až po súhlase JUDr. I. „zavolať“ starostovi obce W. - svedkovi D. (v zmysle odvolacích námietok obžalovaného po „doriešení“ tejto „problematiky“), začal so svedkom JUDr. I. viesť samostatný rozhovor súkromnej povahy týkajúci sa jeho dcéry a jej možného budúceho zamestnania. Prípadný poukaz na obsah aj tohto rozhovoru je vo vzťahu k záveru Špecializovaného trestného súdu o vine obžalovaného celkom zjavne bez príčinnej súvislosti.

Najvyšší súd poukazuje na obsah obrazovo - zvukového záznamu zo 6. marca 2018 v spojení s jeho prepisom (č. l. 119 a nasl., vyšetrovací spis - abecedné označenie jednotlivých „protagonistov“ zaznamenaného rozhovoru v kancelárii JUDr. I. zostáva nezmenené tak, ako odvolací súd uviedol vyššie):

„B: A čomu sa venujete takto?“

„A: ... dám vám vizitku ... V advokátskej kancelárii“.

...

„B: No, dobre v poriadku ee, dobre v poriadku a ešte jedna jediná záležitosť“.

„A: Mhm“.

„B: Ale t-to by som najviac chcel možno. Ja mám, ja mám v podstate dcéru, ktorá ... v podstate je teraz bakalár a už eee, robí magistru. ... No a eee, keď máte tak strašne veľa tej roboty“.

„A: Mhm, máme“.

„B: Tak, tak, eee, či by potom, keď to skončí ... a keď budete mať teda toľko tej roboty, že by, že by s- eee, sa eventuálne mohla na vás obrátiť“.

„A: Pán doktor, u nás. Určite áno“.

„B: Čo sa týka nejakej práce alebo niečo“.

„A: Ten kontakt stále platí, ja som tam už asi 4 roky v U. a nás je tam asi 15 právnikov ... aj ten nápad tej roboty je, je taký veľmi veľký aj ... no ja som tam ako koncipient, takže ale my tam fungujeme na takom ... na takej rodinnej báze, že tie vzťahy sú dobré“.

„B: ... ide tu o to ... že rozumiete ... akože už je dneska dosť problém zohnať nejakú, ja nehovorím. Všetkým ee, ja viem, že to nebude zaplatené, ale , ale, aby, aby teda robila a už nech si, nech si potom pláva ako, ako vie“.

„A: Ale však u nás tá, tá práca je platená ... keď je šikovná, aby keď sa jej u nás bude páčiť, potom už budete mať kde odporučiť potom ostatné veci“.

„B: No dobre ... uvidíme“.

„A: Dobre“.

...

„B: Jasné, dobre, ďakujem vám. Idem mu teda zavolať ... v U. ja mám dcéru“.

Respektíve, z obrazovo - zvukového záznamu z nasledujúceho dňa (č. l. uvedené vyššie) je možné zachytiť konštatovanie obžalovaného: „ ... Tak ďakujem, však budeme v kontakte, keby niečo, vizitku na mňa máte ... keby ste potrebovali pomôcť, dobre?“.

Ak teda obžalovaný uvádza, že vyššie podrobne opísaný rozhovor je len súkromného charakteru, najvyšší súd poznamenáva, že nemožno prehliadnuť prednesy svedka JUDr. I., ktorý v zásade prípadné

zamestnanie jeho dcéry v advokátskej kancelárii, v ktorej pôsobil obžalovaný, označil ako „to, čo by najviac chcel“.

Vôľový prejav svedka JUDr. I. - „to, čo by som najviac chcel“ - je pre odvolací súd mimoriadne významným v tom smere, že JUDr. I. týmto prednesom v zásade vyjadril, že (okrem iného) za telefonát starostovi D. niečo s určitosťou chcel - dokonca uviedol, čo by chcel „najviac“.

Až po „ubezpečení“ obžalovaným, ktorý, laicky povedané, konštatoval, že „určite je možnosť“ (zatiaľ, čo z kontextu rozhovoru medzi obžalovaným a JUDr. I. je súčasne zrejmé, že tieto prednesy sú zasadené v rámci požiadavky obžalovaného JUDr. D. k JUDr. I. o „niečo neštandardné“), následne svedok JUDr. I. uviedol, že svedkovi D. „ide teda zavolať“. No a práve telefonát JUDr. I. starostovi v zmysle „usmernenia“, resp. „vysvetlenia“ postupu požadovaného JUDr. D. bol cieľom sledovaným obžalovaným na podklade skoršieho (a neskôr dokonaného) prísľubu, že za týmto účelom bude na svedka JUDr. I. „pamätať“, lebo „vie, čo sa patrí“.

Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nemá najmenšiu pochybnosť, že prísľub obžalovaného JUDr. D. „pomôcť“ dcére svedka JUDr. I. s jej profesijným uplatnením je obdobne dôležitého významu, ako prísľub (pro futuro), že na svedka JUDr. I. „bude pamätať, lebo vie, čo sa patrí“. Argumentácia obžalovaného preto vo svetle skôr vyjadreného neobstojí, lebo ide o síce čo do predmetu odlišnú, no obsahovo neoddeliteľnú súčasť ich „dohody“ ohľadom pôsobenia JUDr. I. na svedka D.. Treba opätovne zdôrazniť, že svedok JUDr. I. po tom, ako zistil pozitívne stanovisko obžalovaného ohľadom možnosti „obrátiť“ sa na neho v prípade hľadania zamestnania jeho dcéry, prakticky ihneď konštatoval, že ide starostovi zavolať. Zároveň platí výstižné konštatovanie Špecializovaného trestného súdu, ktorý neopomenul zdôrazniť, že obžalovaný dokonca svedkovi JUDr. I. prisvedčil, že keby sa jeho dcéra zamestnala v advokátskej kancelárii, v rámci ktorej obžalovaný v rozhodnom čase pôsobil, „bude už mať kam odporučiť ostatné veci“. Ak obžalovaný uvádza, že v čase jeho výkonu práce advokátskeho koncipienta nedisponoval oprávnením rozhodovať o tom, koho prijme predmetná advokátska kancelária do zamestnania, treba poukázať na jeho konštatovanie, v zmysle ktorého advokátska kancelária „funguje na rodinnej báze“. Aj ďalší obsah rozhovoru medzi obžalovaným a JUDr. I. tak, ako je naostatok citovaný v relevantnej časti v skoršom texte tohto rozsudku, nasvedčuje jednoznačným spôsobom tomu, že obžalovaný nepochybne ráta s tým, že s prijatím dcéry JUDr. I. do predmetnej advokátskej kancelárie nebude zrejme väčší „problém“. Tu si treba uvedomiť, že uchádzanie sa o pracovné miesto advokátskeho koncipienta nie je s poukazom na slobodu advokátskeho povolania podmienené výberovým konaním upraveným osobitným zákonom tak, ako je tomu napríklad v prípade výberového konania v rámci štátnej služby. Naopak, pre prijatie dcéry svedka JUDr. I. by plne postačovalo „prihovorienie sa“, resp. „tip“ obžalovaného v prospech „vhodnej“ uchádzačky o zamestnanie v advokátskej kancelárii. Tým nie je dotknutý záver, že na prijatie do - síce súkromnej obchodnej spoločnosti - advokátskej kancelárie v rámci obsadzovania miesta advokátskeho koncipienta nie je právny nárok.

Platí pritom, že pod úplatkom možno rozumieť každú neoprávnenú výhodu, resp. zvýhodnenie, ktoré sa poskytuje podplatenej osobe alebo s jej súhlasom inej osobe a na ktoré táto ani iná osoba nemá právny nárok. Ide teda o neoprávnenú výhodu, ktorá sa poskytuje podplatenej osobe alebo s jej súhlasom (súhlasom podplácanej osoby) inej osobe. Môže ísť nepochybne aj o protislužbu (v konkrétnom prípade odmenu za „láskavosť“, resp. „neštandardné veci“), ktorá nemusí byť nevyhnutne vyjadrená majetkovým alebo finančným prospechom - skrátka, výhodou iného druhu, na ktorú nemá osoba právny nárok na podklade zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu. Ak následne znak „sľúbi úplatok“, predstavuje určitý pre podplácajúceho určitý záväzok, je možné dospieť k záveru, že právne - kvalifikačný moment zakladajúci naplnenie znaku „sľúbi úplatok“ je naplnený už v prípade, kedy podplácajúci s „podmienkou“, resp. prejavom vôle o „protislužbu“ výslovne, resp. konkludentne súhlasí, pričom ju berie ako záväzný sľub podplácanému. Poskytnutím úplatku je preto v danom kontexte aj nepriame poskytnutie protislužby. No a napokon, keďže pri kvalifikácii konania páchatel'a nie je podstatné, či k poskytnutiu úplatku následne aj skutočne došlo, má odvolací súd za to, že obžalovaný týmto svojim konaním naplnil pojmové znaky prísľubenia úplatku.

Najvyšší súd po oboznámení sa s obsahom predloženého spisu v spojení s odvolacími námietkami obžalovaného dospel ohľadom zákonnosti a použiteľnosti dotknutých obrazovo - zvukových záznamov v zhode so Špecializovaným trestným súdom k presne opačným záverom než tým, ktoré vyvodil s odkazom na tam podrobne uvádzané právne úvahy obžalovaný. Odvolací súd zároveň len obiter dictum poznamenáva, že je paradoxné, ak obžalovaný v texte podaného odvolania poukazuje na niektoré skutočnosti vyplývajúce z predmetných obrazovo - zvukových záznamov (súc tieto interpretuje vo svoj prospech) napriek tomu, že tieto označuje ako en bloc nezákonné a nepoužiteľné.

Po oboznámení sa s príkazom sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-ŠTS-V-61-1/18/Ntt-46, z 2. februára 2018 v spojení s príkazom, sp. zn. BB-ŠTS-V-137-1/18/Ntt-107, z 28. februára 2018 sa najvyšší súd riadil nasledovnými právnymi úvahami.

Ak obžalovaný poukazuje na skutočnosť, že uznesenie o začatí trestného stíhania z 30. januára 2018 je nezákonným z toho titulu, že v jeho skutkovej vete nie je opísaný žiadny skutok, ktorý by spĺňal minimálne kritériá podľa § 199 ods. 3 Trestného poriadku, za súčasného odvolania sa na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 33 z 23. septembra 2019, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 4/2019, najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť niektoré právne úvahy obsiahnuté v dotknutom stanovisku, ktoré obžalovaný prehliadol.

V prvom rade predmetné stanovisko obsahuje implicitne na viacerých miestach konštatovanie, že až pri vznesení obvinenia (postupom podľa § 206 ods. 1 až 3 Trestného poriadku) sa vyžaduje opis skutku už na úrovni jeho vecnej a časopriestorovej nezameniteľnosti s iným skutkom a v rovine dôvodného podozrenia aj identifikáciou osoby páchatel'a.

Netreba opomenúť, že označené stanovisko de facto aj de iure porovnáva takto charakterizovateľný kvalitatívny obsah uznesenia o vznesení obvinenia práve s voľnejším opisom skutku v takej procesnej situácii, kedy je vydané uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 3 Trestného poriadku. Kritériá podľa § 199 ods. 3 Trestného poriadku je potrebné vnímať „voľnejšie" ako pri vznesení obvinenia (viď napr. výklad k bodu III. stanoviska).

Z obsahu stanoviska možno vyvodiť, že základným východiskom k vedeniu trestného stíhania určitého skutku ako trestného činu je splnenie predpokladov uvedených v § 199 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého uznesenie o začatí trestného stíhania musí obsahovať opis skutku s uvedením miesta, času, prípadne iných okolností, za akých k nemu došlo, o aký trestný čin v tomto skutku ide, a to jeho zákonným pomenovaním a uvedením príslušného ustanovenia Trestného zákona. Ak súčasne dochádza aj k vzneseniu obvinenia osobe podozrivej zo spáchania činu (§ 206 ods. 2 Trestného poriadku), musí byť pri opise skutku zároveň splnené kritérium jeho nezameniteľnosti s iným skutkom (§ 206 ods. 3 Trestného poriadku), ktoré pri začatí trestného stíhania len „vo veci" zákon výslovne nepožaduje. Výslovná požiadavka nezameniteľnosti skutku je pri postupe spočívajúcom najskôr vo vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania a následnom vznesení obvinenia prítomná až v okamihu vydania uznesenia o vznesení obvinenia. Pri druhom z opísaných uznesení sa použije retrospektívny (spätný) pohľad pre skutok v prvom bode.

Pokiaľ ide o začatie trestného stíhania „vo veci" postupom podľa § 199 ods. 1 až 4 Trestného poriadku - čiže samostatne pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia - toto má identický podklad, čo sa týka informačných zdrojov, ako vydanie uznesenia o vznesení obvinenia - okrem dôkazných postupov podľa Trestného poriadku, ktoré sa vykonávajú až po začatí trestného stíhania. Práve naposledy uvedený postup je procesným „portálom", za hranicou ktorého je už možné viesť dokazovanie k dotknutému skutku (ktorý sa stal) v celom rozsahu úkonov podľa Trestného poriadku (§ 199 ods. 5). Na vedenie trestného stíhania pre konkrétny skutok vo vzťahu k osobe konkrétneho páchatel'a je potrebné vznesenie obvinenia; skôr vykonané dôkazy sú ale zákonné (ak bol pri ich získaní dodržaný zákonom predpísaný postup) a obmedzenie ich použitia ako podkladu pre konečné - meritórne rozhodnutie môže spočívať v

požiadavke dodržania zásady kontradiktórnosti, resp. prístupu obvineného (obhajoby) k dôkazom, ktoré sú kľúčové pre uznanie viny.

Podkladom pre vznesenie obvinenia (pre skutkový, právny a personálny záver podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku) môžu byť teda dôkazné informácie získané dôkazne využiteľnými postupmi podľa Trestného poriadku (alebo podľa osobitného zákona - vid' zákon č. 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním). Pro futuro nemôže ísť o výlučne preventívny a abstraktne odôvodnený postup - prípustný je len postup na základe konkrétnych informácií o trestnoprávne relevantných skutočnostiach alebo pre ne priamo iniciačných okolnostiach.

Ak bolo začatie trestného stíhania časovo „predsunuté“ pred vznesenie obvinenia, dôkazným podkladom pre vznesenie obvinenia môžu byť (len alebo aj) postupy podľa Trestného poriadku vykonané v uvedenom „medziobdobí“.

Vyššie vyjadrené právne závery zodpovedajú súčasne obom relevantným námietkam obžalovaného vo vzťahu ku skutočnostiam zistených použitím obrazovo - zvukových záznamov podľa § 114 a nasl. Trestného poriadku (prvou je procesná použiteľnosť, resp. zákonnosť takto získaných dôkazných informácií, zatiaľ čo druhou je možnosť ich „prenosu“ vo vzťahu k neskôr začatému trestnému stíhaniu týkajúceho sa už priamo identifikovaného obžalovaného JUDr. D.).

Čo sa týka odkazu obžalovaného na jeho argumentáciu prednesenú počas konania pred súdom prvého stupňa - námietky procesnej nepoužiteľnosti predmetných obrazovo - zvukových záznamov vo vzťahu ku všetkým konaniam (vec obžalovaných Y., JUDr. I., C. a i.) - s poukazom na úplnú abstraktnosť skutkovej vety uznesenia o začatí trestného stíhania (č. l. 22 a nasl., vyšetrovací spis), takto formulovaná argumentácia je podľa názoru odvolacieho súdu vecne nesprávna a skôr účelová.

K tomu treba uviesť nasledovné.

Uznesením vyšetrovateľa PPZ NAKA, Národná protikorupčná jednotka, expozitúra Západ, ČVS: PPZ-120/NKA-PK-ZA-2018 z 30. januára 2018 bolo postupom podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v súbehu s pokračovacím prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, resp. v bode 2/ (pozn.: relevantnom pre trestnú vec obžalovaného) pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že

doposiaľ nestotožnení páchatelia v doposiaľ presne nezistenom období najmenej od januára 2018 a naďalej v kancelárii Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom, Hviezdoslavova 36, na 6. podlaží, označenej č. 609 a na rôznych doposiaľ bližšie nezistených miestach na území Slovenskej republiky JUDr. C. I. vystupujúcemu ako vedúci Oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam, Katastrálneho odboru, Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom, priamo alebo cez doposiaľ nestotožneného sprostredkovateľa poskytujú, ponúkajú, alebo sľúbia finančné prostriedky v rôznych výškach alebo iné plnenia v doposiaľ nestotožnených formách za to, že:

- ich ako jednotlivých účastníkov katastrálneho konania, ktorí predložili návrh na začatie konania o povolení vkladu práva do katastra nehnuteľností uprednostní aj napriek tomu, že nie sú v poradí, v akom boli zaregistrovaní v podateľni Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom a aj napriek tomu, že nezaplatili príslušný správny poplatok v zmysle zákona č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov za urýchlenný vklad,
- im prednostne ako klientom poskytujú rôzne informácie alebo listiny z katastrálneho operátu a údaje z katastra bez povinného označenia identifikačných údajov žiadateľa ako i dôvodu a účelu poskytnutia daných informácií;
- im ako jednotlivým žiadateľom poskytne odbornú pomoc v prípade žiadostí adresovaných Katastrálnemu odboru a prisľúbi im, že im zabezpečí kladné a urýchlené vybavenie akýchkoľvek záležitostí na Katastrálnom odbore, Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom,

- im počas pracovnej doby a mimo svojej pracovnej náplne ako budúcim predkladateľom návrhom na vklad do katastra nehnuteľností vypracúva kúpne, zámenné a iné zmluvy ako aj samotné návrhy na začatie katastrálneho konania, ktoré slúžia ako podklad na zápis vlastníckych práv do katastra, za tieto osoby robí aj elektronické ohlášky o zamýšľanom vklade, čím im ušetrí časť správneho poplatku, zmluvy a návrhy na vklad vypracúva za účasti jednotlivých žiadateľov, údaje o zamýšľaných majetkovo-právnych prevodoch pred vyhotovením zmluvy overí v katastrálnom systéme, tieto zmluvy vytlačí na služobnom počítači a následne ich odovzdá klientovi, ktorý ich podá na podateľni s tým, že im dá záruku, že o vklade rozhodne kladne.

Konkrétne, z bodu 2/ uznesenia o začatí trestného stíhania je podľa názoru odvolacieho súdu pomerne jednoznačným a podrobným spôsobom možné okrem všeobecných náležitostí uznesenia (§ 176 Trestného poriadku) vyvodit' nasledovné:

- a) opis skutku,
- b) uvedenie miesta, času a iných okolností, za akých k nemu došlo,
- c) o aký trestný čin v tomto skutku ide spolu s jeho zákonným pomenovaním a uvedením príslušného ustanovenia Trestného zákona,

t. j. všetky obsahové náležitosti, ktoré Trestný poriadok upravuje pre dotknutý „typ“ uznesenia v § 199 ods. 3.

V žiadnom prípade nejde o „amorfné“ uznesenie, ktoré by neobsahovalo ani len „voľnejší“ opis (v zmysle kritérií uvedených v § 199 ods. 3 Trestného poriadku) skutku, ktorý už mal byť spáchaný. Súčasne nejde ani o len rámcovo zamerané podozrenie z páchania trestnej činnosti do minulosti a zároveň do budúcnosti (ktoré je typické pre štádium pred začatím trestného stíhania). Preto najvyšší súd s poukazom na uvedené v tejto súvislosti uzatvára, že označené uznesenie o začatí trestného stíhania vyhodnotil rovnako ako Špecializovaný trestný súd, a síce ako dostatočne konkrétne, jasné a nepochybne spĺňajúce kritériá kladené Trestným poriadkom pre jeho obsah v zmysle § 199 ods. 3 Trestného poriadku. Tým pádom odpadá aj akákoľvek vecná relevancia poukazu obžalovaného na ním predkladané stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 33 z 23. septembra 2019, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 4/2019 v spojení s tam podrobne rozvinutými právnymi úvahami. Zároveň treba dodať, že pri vydávaní uznesenia o začatí trestného stíhania sa toleruje vyššia miera výskytu nejasných, resp. nepresných formulácií (než v rozhodnutiach vydávaných v ďalšom postupe trestného stíhania - vznesenie obvinenia, podanie obžaloby), ako napr. bližšie nestotožnená osoba, v bližšie neurčenom čase, na bližšie neurčenom mieste a pod. Spravidla ide o doslova „očakávanú“ kvalitu uznesenia o začatí trestného stíhania (tým nie je dotknutý skôr vyjadrený záver odvolacieho súdu ohľadom neprípustnosti tzv. „amorfných“ uznesení o začatí trestného stíhania) s poukazom na časový okamih, účel a zmysel naznačeného postupu, v rámci ktorého zvyčajne dochádza k vydaniu takéhoto uznesenia.

Odvolací súd bližšie dodáva, že účelom a zmyslom procesného postupu začatia trestného stíhania „vo veci“ podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku je to, aby orgány prípravného konania (§ 10 ods. 1 Trestného poriadku) mohli vykonávať procesne použiteľné úkony smerujúce k zisteniu páchatel'a trestného činu a ku vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe hneď, ako to odôvodňuje dôkazná situácia. Je preto neprípustné, aby bolo pristúpené k vedeniu trestného stíhania len „vo veci“ aj pri splnení podmienok podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, teda so zjavným a jednoznačne špecifikovaným a nezameniteľným páchatel'om bez toho, aby bolo zároveň rozhodnuté o vznesení obvinenia tejto osobe. Nerešpektovanie takto formulovaného záveru by totiž mohlo reálne mať ten dôsledok, že podozrivý by síce bol obvinený, avšak len materiálne a nie formálne, čím by sa tejto osobe zabránilo uplatňovať procesné práva obvineného (podávať opravné prostriedky, návrhy na vykonanie dokazovania, nazerať do spisu, alebo si zvolit' obhajcu) - primerane vid' R 19/2016.

Z uvedeného je zrejмый predpoklad zákonodarcu spočívajúci v zásade v tom, že vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania z vecného hľadiska logicky nebude obsahovať kvalitatívne požiadavky „vyššieho štandardu“, ktoré sú typické pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia.

Treba zopakovať, že z materiálneho hľadiska sa uznesenie o vznesení obvinenia odlišuje od uznesenia o začatí trestného stíhania „vo veci“ tým, že vyžaduje okrem podrobnejšieho, resp. konkrétnejšieho popisu skutku (v zmysle zákona má byť skutok popísaný vecne a časopriestorovo nezameniteľne s iným skutkom) tiež aj identifikáciu osoby dôvodne podozrivého páchatela. Zjednodušene povedané - vždy zároveň musia byť naplnené nižšie obsahové štandardy vyžadované pre začatie trestného stíhania len „vo veci“ (pre vznesenie obvinenia sa vyžaduje „niečo navyiac“).

K tomu treba dodať, že skutková veta uznesenia o začatí trestného stíhania - teda opis skutku (ktorý je tomu zodpovedajúcim spôsobom v takomto uznesení právne kvalifikovaný ako tam pomenovaný trestný čin spolu s označením konkrétneho ustanovenia Trestného zákona), pre ktorý sa začína trestné stíhanie, v zásade obsahuje iba tie údaje, ktoré sa dajú získať buď z obsahu trestného oznámenia, prípadne výsluchu oznamovateľa alebo zo zadovážených písomných podkladov, resp. (ako je tomu v prejednávanej veci) zo skutočností zistených vykonávaním operatívno - pátracej činnosti alebo zistených vo všeobecnosti inak, než z trestného oznámenia (§ 199 ods. 2 Trestného poriadku).

Výslovná požiadavka nezameniteľnosti skutku tak, ako vo svojich námietkach predpokladá obžalovaný, je v prípade, ak je najskôr vydané samostatné uznesenie o začatí trestného stíhania a až neskôr uznesenie o vznesení obvinenia relevantná až pri ostatnom uznesení, ktorým je uznesenie o vznesení obvinenia a nie vo vzťahu k „menej prísny“ požiadavkám na opis skutku obsiahnutý v uznesení o začatí trestného stíhania.

Platí pritom, že uznesenie o začatí trestného stíhania „vo veci“ podľa § 199 ods. 1, resp. ods. 2 Trestného poriadku musí obsahovať aj časť, v ktorej sa stručne uvedie opis skutku, ktorý zakladá trestný čin. Nestačí len vysloviť, že sa začína trestné stíhanie vo veci „pre trestný čin“ podľa konkrétneho zákonného ustanovenia a pomenovania, ale bez uvedenia skutku, v ktorom sa trestný čin zisťuje, keďže trestné stíhanie sa vždy vedie pre konkrétny skutok a nie pre jeho právne pomenovanie a označenie. Je tomu tak z dôvodu, že v opačnom prípade by trestnému stíhaniu ako takému chýbal jeho predmet, resp. by neexistoval skutok, o ktorom by bolo možné konať a rozhodovať. Takéto skutočnosti ale najvyšší súd z obsahu predloženého spisu nezistil.

Naopak, z vyššie podrobne citovaného znenia skutkovej vety uznesenia o začatí trestného stíhania je zrejme, že táto je formulovaná dostatočne konkrétnym a postačujúcim spôsobom tak, aby spĺňala „kritériá“ v zmysle § 199 ods. 3 Trestného poriadku.

S poukazom na uvedené najvyšší súd neakceptoval argumentáciu obvineného, ktorý označil uznesenie o začatí trestného stíhania za akúsi „kombináciu opisu právnych viet priamo zo skutkových podstat a paušálnych domnienok vychádzajúcich z kolektívnej prezumpcie viny“. Ak by odvolací súd „odsúhlasil“ právny názor obžalovaného, v aplikačnej praxi by tak bolo možné dospieť k úplne absurdným dôsledkom vedúcim k faktickej „nedokázateľnosti“ skryto páchanej korupčnej trestnej činnosti „medzi štyrmi stenami“ a znefunkčneniu aplikácie legitímnych procesných prostriedkov na zabezpečenie informácii pre trestné konanie podľa piatej hlavy prvej časti Trestného poriadku. Inými slovami povedané, pre začatie trestného stíhania by boli čo do kvalitatívneho obsahu skutkovej vety uznesenia o začatí trestného stíhania akceptovateľné len také náležitosti, ktoré by korešpondovali so zákonnými požiadavkami pre obsah uznesenia o vznesení obvinenia (§ 206 ods. 1 Trestného poriadku) bez toho, aby bolo súčasne takto jednoznačne a nezameniteľne identifikovanej osobe vznesené obvinenie a až následne by bolo možné získavať procesne použiteľným spôsobom dôkazy formou „nasadenia“ informačno - technických prostriedkov. V tejto súvislosti sa odvolací súd obmedzil len konštatovaním, že zrejme netreba podrobnejšie uvádzať, aké skutočnosti dôležité pre trestné konanie by v takom prípade bolo možné zistiť, nakoľko osoby, ktoré sú z protiprávneho konania dôvodne podozrivé, majú o tomto dôvodnom podozrení vedomosť formou oznámeného uznesenia o vznesení obvinenia, by zrejme len ťažko pokračovali v páchaní korupčnej trestnej činnosti napriek tejto vedomosti.

V reakcii na námietku obžalovaného, v zmysle ktorej by bol správny postup podľa zákona o Policajnom zbore, resp. zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním, odvolací súd uvádza, že ústavne konformnejšou a zákonne udržateľnejšou alternatívou je dôkazný postup podľa Trestného poriadku spojený s vyššími garanciami zásahu do práv dotknutých osôb, vrátane tomu zodpovedajúcej pôsobnosti konajúcich orgánov. K tomu treba uviesť, že pri relevantných poznatkoch o podozrení zo spáchania alebo aktuálneho páchania trestného činu, ktorými orgány činné v trestnom konaní disponujú v dostatočnom časovom predstihu, súčasne vzniká povinnosť orgánov činných v trestnom konaní postupovať podľa Trestného poriadku.

V takom prípade možno dôkaz pre trestné konanie získať len postupom upraveným Trestným poriadkom. Len vtedy, ak poznatky o trestnej činnosti nie sú orgánom činným v trestnom konaní (konkr. polícii) dostatočne vopred známe, prichádza do úvahy postup podľa zákona o Policajnom zbore.

Takáto procesná situácia však v trestnej veci obžalovaného podľa názoru odvolacieho súdu nenastala. Naopak, možno dospieť k záveru, že orgány činné v trestnom konaní práve na podklade výsledkov operatívno - pátracej činnosti, resp. inom zákonne konformnom postupe podľa zákona o Policajnom zbore doslova „vyčerpali“ ďalšie možnosti, ktoré by bolo možné aplikovať v zmysle naposledy uvedeného zákona.

Čo sa týka ďalšieho obžalovaným „navrhovaného“ postupu podľa zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním, tak ani táto odvolacia námietka neobstojí ako opodstatnená.

Je tomu tak z dôvodu, že podľa dotknutého zákona sa v zásade postupuje vtedy, keď ešte existujúce poznatky neodôvodňujú postup podľa Trestného poriadku (teda nejde ani len o postup pred začatím trestného stíhania); zároveň ide s poukazom na vyjadrené o omnoho intenzívnejší zásah do práv dotknutej osoby. V tejto súvislosti je potrebné poukázať napr. na § 7 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním, v zmysle ktorého informácie získané použitím informačno - technického prostriedku, ktoré sa nevzťahujú na dôvody jeho použitia uvedeného v žiadosti o vydanie súhlasu na jeho použitie, môžu byť použité ako dôkaz v trestnom konaní, len ak sa týkajú trestnej činnosti, v súvislosti s ktorou možno použiť ten - ktorý informačno- technický prostriedok. Navyiac, pokiaľ ide o použitie informácií, ktoré boli získané informačno - technickými prostriedkami „nasadenými“ na podklade zákona o ochrane pred odpočúvaním, platí, že zákonodarca formulovaním zákonných predpokladov pre použitie informačno - technických prostriedkov podľa Trestného poriadku nedovoľuje použiť tak informačno - technické prostriedky ako ani prostriedky operatívno - pátracej činnosti pri objasňovaní každého trestného činu. Naopak, postup podľa Trestného poriadku je v tejto súvislosti podmienený existenciou dôvodného podozrenia zo spáchania niektorého z tam taxatívne uvedených trestných činov. Opačný postup by viedol k možnému obchádzaniu ustanovení Trestného poriadku prostredníctvom použitia postupu podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním aj vo vzťahu k takým trestným činom, v konaní o ktorých Trestný poriadok ich použitie za účelom zabezpečenia dôkazov nepripúšťa.

Odvolací súd zároveň zastáva názor, že možnosť postupu podľa príslušných ustanovení zákona o ochrane pred odpočúvaním, upravujúcich prípadné použitie informačno - technických prostriedkov, je obmedzená v tom zmysle, že označený zákon treba vnímať najmä ako právny predpis upravujúci postup spravodajských služieb (Slovenská informačná služba alebo Vojenské obranné spravodajstvo). V danej spojitosti prichádza postup podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním („nasadenie“ ITP) do úvahy vtedy, ak ide o odhaľovanie trestnej činnosti nezávisle od trestného konania. Použitie informačno - technických prostriedkov podľa označeného zákona by podľa názoru odvolacieho súdu bolo na mieste napríklad v takej situácii, kedy ešte v rámci postupu OČTK neprebiehajú relevantné šetrenia, resp. ak OČTK nedisponujú vecnými a aspoň minimálne konkrétnymi podozreniami z trestnej činnosti. Inými slovami povedané, postup podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním by bol opodstatnený, ak by sa jednalo o úplne hmlisté a neurčité podozrenia z latentne prejavovanej trestnej činnosti, ktoré by odôvodňovali postup spravodajských služieb smerujúce k získaniu základného „indikátora“, ktorý (ak by bol použitím informačno - technických prostriedkov potvrdený) by nasvedčoval tomu, že je pripravovaná, páchaná, alebo už bola spáchaná trestná činnosť. Takto získané skutočnosti by však mali

za následok zistenie skutočností opodstatňujúcich vznik dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu, ktoré môžu predstavovať podnet pre začatie trestného stíhania a v konečnom dôsledku pre vznesenie obvinenia proti konkrétnej osobe.

Odvolací súd preto uzatvára, že postup podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním je vo všeobecnosti výkonom operatívno - pátracej činnosti a spravodajskej činnosti realizovanej predovšetkým spravodajskými službami v prípadoch, ak ide o nekonkrétne, do určitej miery abstraktné a skutočne neurčité podozrenia zo skryto páchanej trestnej činnosti, ktoré je napokon v konečnom dôsledku potrebné preveriť ďalšími informáciami, ktoré potvrdia, alebo vyvrátia skutočnosti zistené použitím informačno - technických prostriedkov podľa dotknutého zákona. Postup podľa Trestného poriadku sa použije vždy, ak sú poznatky, ktorými orgány činné v trestnom konaní disponujú v reálnom čase ustálené v „kvalite“ podmieňujúcej postup podľa § 199 a nasl. Trestného poriadku.

Tak tomu bolo aj v trestnej veci obžalovaného, nakoľko z obsahu predloženého spisu je pomerne jednoznačným spôsobom zrejmé, že pri vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania mali orgány činné v trestnom konaní k dispozícii dostatočný podklad pre postup podľa Trestného poriadku - paradoxne garantujúci obvinenému (a neskôr obžalovanému) väčší rozsah práv, než by tomu bolo v prípade postupu podľa skôr označených právnych predpisov. Je tomu tak z dôvodu, že v prípade postupu po začatí trestného stíhania za nasledovného použitia informačno - technických prostriedkov podľa Trestného poriadku je možné spoľahlivejšie eliminovať prípadné „dodatočné“ odôvodňovanie samotnej dôvodnosti podozrenia „naslepo“, nakoľko všetky zistené skutočnosti musia tvoriť ucelený materiál, ktorý sa stáva súčasťou vyšetrovacieho spisu, resp. absencia povinnosti orgánu vykonávajúceho odpočúvanie informovať dotknutú osobu o tom, že bol vo vzťahu ku nej použitý informačno - technický prostriedok podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním a pod.

V reakcii na námietku obžalovaného ohľadom nesprávneho postupu orgánov činných v trestnom konaní spočívajúceho v tom, že skutky opísané v „prvom“ uznesení o začatí trestného stíhania z 30. januára 2018 nekorešponujú so skutkovou vetou vyjadrenou v neskoršom uznesení o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia z 19. decembra 2018, ktorým bolo (okrem iných) menovanému vznesené obvinenie, odvolací súd konštatuje, že takto formulovaná odvolacia námietka je sčasti opodstatnená. Najvyšší súd konštatuje, že opodstatnenosť tejto námietky možno badať len v „nadbytočnom“ postupe orgánov činných v trestnom konaní formou vydania opätovného uznesenia o začatí trestného stíhania (vydanom v spojení s uznesením o vznesení obvinenia).

Dotknuté pochybenie ale nemôže zakladať paušálnu nezákonnosť trestného stíhania obvineného. Pri porovnaní znenia skutkových viet jednotlivých uznesení o začatí trestného stíhania (v spojení s uznesením o vznesení obvinenia) možno dospieť k nespornému záveru, že bola zachovaná totožnosť skutku, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie v časovom rozmedzí od 30. januára 2018 do 19. decembra 2018. Opakované začatie trestného stíhania sa preto odvolaciemu súdu síce javí nadbytočným, ale práve zachovanie totožnosti skutku (inými slovami povedané, zhoda medzi konaním a následkom vyjadrenými v skutkovej vete oboch dotknutých uznesení) „zhojilo“ nasledujúci procesný postup orgánov činných v trestnom konaní. Preto nejde čo do intenzity o pochybenie umožňujúce odvolaciemu súdu vysloviť tak zásadné porušenie zákona, ktoré by v predmetnej trestnej veci bolo aj vecne relevantného a z právne - kvalifikačného hľadiska dostatočne podstatného významu.

Treba si totiž uvedomiť, že v časovom období nasledujúcom po vydaní „prvého“ uznesenia o začatí trestného stíhania mohli orgány činné v trestnom konaní vykonávať procesné úkony v rámci Trestného poriadku (k čomu aj reálne došlo - vid' výsluchy svedkov, no najmä použitie informačno - technických prostriedkov a i.). Neskôr vydané uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia sa týka rovnakých trestných činov a rovnakých skutkov (v tomu zodpovedajúcej časti vo vzťahu k osobám Y, C. a napokon obžalovaný JUDr. D.), čo možno chápať ako „bližšiu“ špecifikáciu tam opísaného skutku. Podstatným je fakt, že totožnosť skutku en bloc (v časovom rozmere presne zasadeného od 30. januára 2018) nebola nijak dotknutá.

Najvyšší súd podotýka, že pre zachovanie totožnosti skutku postačuje zhoda medzi podstatnými

skutkovými okolnosťami. Je prirodzené, že so zreteľom na postupný výkon procesných úkonov a z toho plynúcich dôkazných zistení môžu niektoré skutočnosti (neznáme, resp. v čase vydania „prvého“ uznesenia o začatí trestného stíhania ešte opísané nie dostatočne konkrétnym spôsobom) „ku skutku“ pribudnúť, resp. menej presný popis skutku sa môže upresniť a pod. Základnou axiómou je však požiadavka zákazu zmeny totožnosti skutku a jeho podstaty. Podstata skutku je pritom určovaná účasťou obvineného na určitej udalosti popísanej v uznesení o začatí trestného stíhania, ktorej vzišiel následok porušujúci alebo ohrozujúci záujmy chránené Trestným zákonom. Na zachovaní totožnosti skutku nemajú vplyv zmeny v okolnostiach, ktoré iba individualizujú stíhaný, resp. žalovaný skutok z hľadiska času, miesta spáchania činu, formy zavinenia, rozsahu následku a motivácie, keď inak zhoda v následku alebo konaní nie je dotknutá. To znamená, že napr. upresnenie dátumu spáchania trestného činu alebo upresnenie spôsobu vykonania činu, upresnenie výšky spôsobenej škody, nič nemení na podstate skutku (primerane napr. Tzo - V 1/96).

Ak následne obžalovaný JUDr. D. namieta, že skutočnosti získané použitím obrazovo - zvukových záznamov nemohli slúžiť ako podklad pre vydanie neskoršieho uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia z 19. decembra 2018 (č. l. 40 a nasl., vyšetrovací spis), resp. nemohlo slúžiť ani len ako tzv. mimodôkazná informácia na začatie trestného stíhania a mali byť podľa § 114 ods. 8 Trestného poriadku okamžite zničené, najvyšší súd sa s argumentáciou obžalovaného nestotožnil ani v tejto časti.

Špecializovaný trestný súd správne skonštatoval splnenie zákonných podmienok pre použitie predmetných obrazovo - zvukových záznamov aj v neskôr začatom trestnom stíhaní, resp. v konaní po vydaní uznesenia o vznesení obvinenia menovanému, a to s poukazom na závery vyjadrené v stanovisku trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Tpj 46/2020, zo 17. júna 2020, ktorého právne vety najvyšší súd považuje za potrebné doslovne citovať nižšie:

Ustanovenie § 115 ods. 7 Trestného poriadku vyžaduje na použitie záznamu telekomunikačnej prevádzky ako dôkazu v inej veci, ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal, ako jedinú podmienku iba to, aby aj v tejto inej trestnej veci bolo vedené trestné konanie pre niektorý z trestných činov predpokladaných v § 115 ods. 1 Trestného poriadku (tzv. vecná súvislosť), t. j. pre niektorý z trestných činov (prípadne viaceré), ktoré zákonodarca určil, ako tie, ktoré odôvodňujú taký závažný zásah do práv dotknutých osôb, akým odpočúvanie nepochybne je (princíp proporcionality).

Slovo „súčasne“ použité v ustanovení § 115 ods. 7 Trestného poriadku sa viaže výlučne k Trestným poriadkom požadovanej právnej kvalifikácii a nie k okamihu získania či použitia záznamu telekomunikačnej prevádzky, čo znamená, že taká kvalifikácia konania, aká sa vyžaduje pre vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 ods. 1 Trestného poriadku sa súčasne (zároveň) požaduje aj v inej trestnej veci, v ktorej taký príkaz vydaný nebol a v ktorej odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky nebol vykonávaný, avšak v ktorej sa legálnym spôsobom, pri dodržaní zákonom stanoveného postupu, získané informácie majú použiť.

Totožne treba vykladať aj obsahovo zhodné ustanovenia § 113 ods. 9, § 114 ods. 7 a § 118 ods. 7 Trestného poriadku upravujúce použitie záznamov zo sledovania, obrazových, zvukových alebo obrazovo - zvukových záznamov a záznamov z porovnávaní údajov v informačných systémoch v iných veciach, než v ktorých boli získané.

S odkazom na vyššie vyjadrené odmietol odvolací súd argumentáciu obžalovaného aj v tejto časti.

Čo sa týka poukazu obžalovaného na pochybenie Špecializovaného trestného súdu v právnej vete výrokovej časti odvolaním napadnutého rozsudku, tak v tomto smere sa odvolací súd stotožnil s námietkou obžalovaného.

Špecializovaný trestný súd postupoval nesprávne, ak konanie obžalovaného (síce z hmotnoprávneho hľadiska správne) právne kvalifikoval ako prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného poriadku - v právnej vete výrokovej časti rozsudku, ale použil nesprávne slovné vyjadrenie skutkovej

podstaty dotknutého trestného činu a síce tak, že na inak správnu formuláciu právnej vety „umelo“ použil znenie skutkovej podstaty prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona tak, aby „pokryl“ konanie obžalovaného ako podplácajúceho podľa ods. 2 naposledy označeného ustanovenia Trestného zákona.

Odvolací súd pre prehľadnosť uvádza, že nižšie uvádzané vyjadrenie skutkovej podstaty daného trestného činu zodpovedá zneniu Trestného zákona platného a účinného v čase spáchania skutku.

Podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona, kto priamo alebo cez sprostredkovateľa pre seba alebo inú osobu prijme, žiada, alebo dá si sľúbiť úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 328, § 329 alebo § 330, alebo za to, že už tak urobil, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

Podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona, kto priamo alebo cez sprostredkovateľa inému sľúbi, ponúkne, alebo poskytne úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 332, § 333 alebo § 334 alebo za to, že tak už urobil, alebo z tohto dôvodu poskytne, ponúkne, alebo sľúbi úplatok inej osobe, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Ak Špecializovaný trestný súd konanie obžalovaného kvalifikoval tak, že priamo inému sľúbil úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 329 a priamo inému poskytol úplatok, že tak už urobil, je zrejmé, že znenie právnej vety nekorešponduje s paragrafovým znením skutkovej podstaty trestného činu, zo spáchania ktorého bol obžalovaný uznatý za vinného.

Odvolací súd má za to, že konanie obžalovaného jednoznačne naplnilo znaky skutkovej podstaty prečinu podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko (ako Špecializovaný trestný súd ustálil správne) obžalovaný sľúbil JUDr. I. úplatok za to, že svojím vplyvom bude pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 333 Trestného zákona, zatiaľ čo tomuto následne poskytol aj úplatok za to, že tak už urobil. Odvolací súd opätovne poznamenáva, že ide o jeden skutkový dej (trestný už poskytnutím sľubu „dať“ úplatok), ktorý má svoje pokračovanie v „dokonaní“, resp. „naplnení“ sľubu odovzdaním úplatku. Pojmový znak „osoba uvedená v § 333 Trestného zákona“ je naplnený tým, že starosta obce W. - svedok D. D. konal pri obstaraní veci všeobecného záujmu ako verejný činiteľ (starosta obce - vid' § 128 ods. 1 Trestného zákona) v dôsledku korupčne iniciovaného pôsobenia, resp. „usmernenia“ JUDr. I.. Výkon právomoci verejného činiteľa je súčasne vždy obstarávaním veci všeobecného záujmu (R 9/2015).

Preto platí, že preukázané konanie obžalovaného tak, ako je vyjadrené v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku bolo potrebné právne kvalifikovať ako prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko obžalovaný priamo inému (JUDr. I.) sľúbil úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 333 (verejný činiteľ, ktorý zároveň vykonáva svoju právomoc, a teda obstaráva vec všeobecného záujmu: starosta obce - svedok D. D.) a následne priamo tejto osobe (JUDr. I.) poskytol úplatok za to, že tak už urobila.

Záver Špecializovaného trestného súdu o naplnení ostatných obligatórnych znakov skutkovej podstaty dotknutého trestného činu pritom zostáva nedotknutý, nakoľko sa s ním najvyšší súd stotožnil bez ohľadu na vykonanú „korekciu“ právnej vety.

V zostávajúcom rozsahu preto najvyšší súd poukazuje na inak vecne správne odôvodnenie rozsudku Špecializovaného trestného súdu, ktoré si osvojil bez potreby zbytočného alebo duplicitného opakovania tam podrobne rozvedených skutkových a právnych záverov, s ktorými sa v úplnostiach stotožňuje a ďalej na ne odkazuje.

+ + +

V súvislosti s výrokom o treste najvyšší súd poznamenáva, že Špecializovaný trestný súd uložil

obžalovanému (peňažný) trest, ktorý zodpovedá všetkým pravidlám dôležitým pri ukladaní trestu. Medzi tieto v prvom rade patrí ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona zakotvujúce účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatel'ovi za spáchaný trestný čin. V tejto definícii je vyjadrená zásada „nulla poena sine lege sine crimine sine iudicio“. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu (zásad personálnosti trestu) tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu (§ 34 ods. 3 Trestného zákona). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovne pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú v zásade súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest pritom nesmie byť prostriedkom na riešenie iných spoločenských problémov. Preto Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného na to, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce. Váruje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne hodnotenie páchatel'a a jeho činu, ale tak právne ako aj etické.

Ďalším ustanovením, ktoré musí súd aplikovať pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu, je § 34 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Výmerou trestu sa rozumie nielen určenie trestu v rámci sadzby tam, kde je trest takto kvantifikovaný, ale aj určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu (napr. určenie druhu a rozsahu zakázanej činnosti, rozsahom majetku, ktorý prepadá v prospech štátu, určením podmienok obmedzení pri treste zákazu pobytu pri podmiennečnom odsúdení). Práve rozpätie zákonom stanovenej trestnej sadzby pri určitých trestoch umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladaný trest. Súd je povinný vo výmere uloženého trestu zohľadniť všetky okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 , ods. 5 Trestného zákona.

Osobu páchatel'a treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach v rámci hodnotenia osoby páchatel'a, pričom nemožno obísť ani možnosť jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a

konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatel'a má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uložením trestu poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu. Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu), úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy.

Špecializovaný trestný súd postupoval v súlade s vyššie uvedenými zásadami ukladania trestov len v časti, hoci pri určení výmery peňažného trestu správne vyhodnotil pomer a mieru závažnosti priťažujúcich a poľahčujúcich okolností. Spravujúc sa ustanovením § 34 Trestného zákona prihliadol Špecializovaný trestný súd u obžalovaného aj na následok spáchaného trestného činu, jeho zavinenie a pohnútku. Po vyhodnotení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v súhrne, pokiaľ mali význam pre výrok o treste a slúžili v tomto smere na prospech obžalovaného i proti nemu, dospel Špecializovaný trestný súd k správne a v súvislosti so závažnosťou zistenej trestnej činnosti zákonu zodpovedajúcemu záveru k uloženiu trestu v tam uvedenej výmere. Rovnako tak prihliadol na spôsob vykonania činu, na jeho zavinenie, pohnútku, na osobu obžalovaného, jeho pomery, na možnosť nápravy obžalovaného a uložil mu primeraný trest zodpovedajúci potrebám individuálne a generálnej prevencie trestu ako aj morálnemu odsúdeniu páchatel'a spoločnosťou.

Pokiaľ však Špecializovaný trestný súd ustanovil obžalovanému podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, podľa názoru najvyššieho súdu nepostupoval správne.

Tento záver najvyšší súd podopiera predovšetkým s ohľadom na to, že aj náhradný trest odňatia slobody ustanovený pri peňažnom treste musí byť ukladaný v súlade so zásadami ukladania trestu a musí byť i spravodlivo a objektívne proporcionálny k výmere uloženého peňažného trestu.

Odvolací súd považoval za neadekvátne, aby náhradný trest odňatia slobody vo výmere dva mesiace (ustanovený Špecializovaným trestným súdom) mal slúžiť ako odstrašenie a zároveň motivácia na to, aby obžalovaný zaplatil peňažný trest vo výške 700,00 (sedemsto) Eur, pretože pomer závažnosti a dôsledkov tohto trestu, resp. následku plynúceho z úmyselného zmarenia zaplatenia dotknutého peňažného trestu je nevyvážený.

Pri úvahách o primeranosti výmery náhradného trestu odňatia slobody treba citlivo zvažovať závažnosť a rozsah zásahu do osobnej slobody páchatel'a vo forme „hroziaceho" odňatia slobody, ak peňažný trest páchatel' úmyselne nezaplatí.

Hlavným zmyslom náhradného trestu odňatia slobody v zmysle § 57 ods. 3 Trestného zákona totižto nie je generálna či individuálna prevencia trestu a dokonca ani morálne odsúdenie spoločnosťou. Náhradný trest v zmysle § 57 ods. 3 Trestného zákona prioritne plní funkciu hrozby (ak peňažný trest nezaplatí, „pôjde do väzenia") a zároveň motivácie (zaplatiť peňažný trest, a tak sa vyhnúť „väzeniu"), čo má páchatel'a „donútiť" peňažný trest zaplatiť. Preto nemožno náhradné tresty odňatia slobody (§ 57 ods. 3 Trestného zákona) ukladať v proporcionálne nevyvážených výmerách k peňažným trestom.

S ohľadom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že náhradný trest odňatia slobody vo výmere 21 (dvadsaťjeden) dní (pri úvahách, že 100 Eur = tri dni odňatia slobody, 1000 Eur = približne jeden mesiac odňatia slobody, či 10 000 Eur = približne 10 mesiacov odňatia slobody, s tým že pri vyšších peňažných trestoch sa vždy bude zvažovať náležitá primeranosť výmery náhradného trestu odňatia slobody), ktorý ustanovil obžalovanému JUDr. C. D. týmto rozsudkom, príliehavejšie zodpovedá jeho prioritnému účelu

ako náhradný trest odňatia slobody ustanovený obžalovanému Špecializovaným trestným súdom.

V tejto časti rozhodol najvyšší súd v prospech obžalovaného na základe jeho odvolania, hoci ide o skutočnosť, ktorú obžalovaný v podanom odvolaní nenamietal.

S ohľadom na vyššie uvedené rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.